

Εδρεύον

ΤΕΥΧΟΣ 87

ΒΗΜΑ

*«...Τι ζητείτε τον ζώντα μετά των νεκρών;
δεν είναι εδώ αλλ' ανέστη...»*

(Ευαγγέλιο κατά Λουκάν 24/5,6)

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2023

Β' ΤΡΙΜΗΝΟ:

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2023

ΕΤΟΣ 22^ο • ΦΥΛΛΟ 87^ο

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ 5, 104 39 ΑΘΗΝΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
- ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟ

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771

E-mail: giannisgrizos@yahoo.com

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Τέρτιος Πετροβατζής
Μάνος Δαμιανάκης

ΕΛΕΓΧΟΣ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ:

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771 - 6906 419098

giannisgrizos@yahoo.com

Παπαδιαμαντοπούλου 168

T.K. 15773, Ζωγράφου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

VOLCANO, ΠΑΝ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μικράς Ασίας 76, Γουδή

Τηλ.: 210 7708375, Fax: 210 7487280

E-mail: info@volcanograph.gr

www.volcanograph.gr

Το «ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»

κυκλοφορεί στις αρχές

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ - ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΟΥ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ σε όποιον
το ζητήσει με e-mail ή με επιστολή του.

ΔΙΑΝΟΜΗ - ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ:

Στυλ. Ρούσσος - Γεώργιος Εσσαγιάν

Συντηρείται με αυτοπροαίρετες
εισφορές των αναγνωστών του.

Τραπεζικός Λογαριασμός

για αυτοπροαίρετες εισφορές

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6597104860123

IBAN: GR 8801715970006597104860123

BIC PIRBGRAA

(απαραίτητη σημείωση:

«ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»)

Φωτογραφία εξωφύλλου: Anne Talman

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σκέψεις του εκδότη.....	1
Ιωάννης Γρίζος	
«Διότι το πάσχα ημών εθυσιάσθη υπέρ ημών, ο Χριστός»	
Ιάκωβος Α. Νικολόπουλος.....	2
«Εάν δεν σε νίψω, δεν έχεις μέρος μετ' εμού» (Ιωάν.13/8)	
George B. Duncan	7
Ας αγοράσει μάχαιρα	
Αλέξανδρος Δαδάος.....	8
Σκόρπια Λουλούδια (ποίημα)	
Ελένη Λάμαρη.....	9
Η κοινωνία μεταξύ μας εν Χριστώ	
Νίκος Ρούσσος.....	10
Αιώνιος ενιαυτός (ποίημα)	
Ο Λυχνιοφόρος.....	11
Ένα καινούργιο πρωινό	
Dietrich Bonhoeffer.....	12
Ξανασχολιάζοντας την επικαιρότητα	
Ανδρέας Νικολόπουλος.....	13
Πρόσθεση - Αφαίρεση	
Δημήτριος Μακράκης.....	14
Μια συνέχεια για τον Κωνσταντίνο Μεταλληνό	
Γιώργος Κανταρτζής.....	15
Λόγος πορείας και «Εις εαυτόν δε ελθών»	
Πέτρος Γιαννακάκος.....	16-17
Σαν θαρθείς... (ποίημα)	
Νικόλαος Μπαρδούτσος.....	16
Της Amy Carmichael	
Επιμέλεια-απόδοση Τζένιφερ Τζακ.....	17
Η Ελλάδα στην καρέκλα αναστενάζει	
Τάσος Μαρκουλιδάκης.....	18
Λήμματα από το αρχαίο ελληνικό λεξικό της Παλαιάς και Καινής Διαθήκης	
Παναγιώτης Πεπονάκης.....	20

ΣΚΕΨΕΙΣ

Αγαπητοί φίλοι, χαίρετε εν Κυρίω,

Καθώς τα χρόνια κυλούν ο ιλιγγιώδης ρυθμός τους μάς αφήνει πολύ πίσω, μετατρέποντας και αυτούς τους εναπομείναντες οραματισμούς μας σε ψευδαισθήσεις.

Η γηραιά ήπειρος εντός της οποίας διαβιούμε, διασωληνωμένη, πνέει τα λοίσθια. Η πολυθρύλητη και διαβόητη Ε.Ε., σαν τον Κρόνο που έτρωγε τα παιδιά του – όπως και ο πατέρας του ο Ουρανός – αν παρατηρήσετε με οξυδέρκεια βάλλεται και καταπίπτει εκ των έσω. Ο Δίας, ένας συγκλονιστικός συμβολισμός, έμεινε πανηγυρίζοντας μόνος. Σε λίγο το προσωπείο του θα γίνει γνωστό τοις πάσι.

Το Ενωμένο Βασίλειο, βουτηγμένο στις παραδόσεις του, αυτάρεσκα αρκείται στα τελετουργικά της βασιλικής στέψης, μένοντας έξω από τη Schengen, η δε αγγλική λίρα με πτωτικές τάσεις, κατά περιόδους, επηρεάζει την ίδια της την οικονομία.

Η Γερμανία, μετά την αντικατάσταση της Angela Merkel από τον Olaf Scholz, ψάχνει να βρει τα πατήματά της και τη νέα της θέση στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι. Η πάλαι ποτέ ένδοξη Γαλλία μέσα σε συνθήκες ενός ατέλειωτου κοινωνικού αναβρασμού, μάταια προσπαθεί να κατευνάσει την οργή και την αναστάτωση που έχει προκαλέσει η ίδια στα σπλάχνα της.

Επιλέξαμε μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα των ημερών. Ο κατήφορος δε της Ευρώπης είναι ασταμάτητος πλέον. Και αναφερόμαστε βεβαίως στην καθοδική ηθική της πορεία.

Τι υπολείπεται λοιπόν, αγαπητοί φίλοι, στον σύγχρονο ορίζοντα; Το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού παραμένει το ισχυρό θεμέλιο και ο ακλόνητος βράχος για τον άνθρωπο. Οι ημέρες του φετινού Πάσχα έφυγαν πάλι γοργά, με τον αψευδή Λόγο του Θεού να διακηρύττει: «*Διότι έτι ολίγον καιρόν, και θέλει ελθεί ο ερχόμενος και δεν θέλει βραδύνει*» (Εβρ. 10 / 37).

Όταν η κλεψύδρα, αγαπητοί, αδειάσει, τότε θα διαγραφεί καθαρά εκείνη η βασιλεία που δεν θα μπορέσει να σταθεί στα πόδια της, γιατί είναι φτιαγμένη από σίδηρο και αργιλώδη πηλό. Είναι τότε που «*...θέλει αναστήσει ο Θεός του ουρανού βασιλείαν, ήτις εις τον αιώνα δεν θέλει φθαρεί*» (Δαν. 2 / 44, αλλά και όλο το κεφάλαιο προς μελέτη).

Αγαπητοί, κάθε ημέρα αποτελεί μια ουράνια από Θεού ευκαιρία. Ας την εκμεταλλευτούμε πριν πέσει και ο τελευταίος κόκκος της κλεψύδρας.

Με εκτίμηση,
Ιωάννης Γρίζος

Σημ.: Φίλοι αναγνώστες, δεν έχω παρά ευχαριστίες για την υποδοχή που επιφυλάξατε στο Ελεύθερο ΒΗΜΑ από το τέσλος του 2018 μέχρι σήμερα. Από το επόμενο τεύχος δεν θα είμαστε μαζί. Εύχομαι κάθε επιτυχία στους στόχους σας και στην υλοποίηση όσων εν Χριστώ έχετε αποφασίσει στη ζωή σας. Κυρίως όμως στην αντασθηλαγή αμοιβαίων προσευχών.

«Διότι το πάσχα ημών εθυσιάσθη»

Αγαπητοί αναγνώστες, στο άρθρο αυτό θα δούμε τα γεγονότα της τελευταίας εβδομάδας του Ιησού, από την Κυριακή των Βαΐων έως τη σταύρωσή Του την Παρασκευή. Όλα συνηγορούσαν στο ότι ο Ιησούς ήταν ο Μεσσίας που περίμεναν.

Ο Ιησούς μόλις είχε πραγματοποιήσει την ανάσταση του Λαζάρου, το τέταρτο και τελευταίο θαύμα το οποίο στα μάτια των Εβραίων, κατά την παράδοσή τους, μόνο ο Μεσσίας μπορούσε να κάνει. Να υπενθυμίσω τα τέσσερα θαύματα:

- 1) Να θεραπεύσει λεπρό.
- 2) Να διώξει δαιμόνιο από κωφάλαλο.
- 3) Να δώσει το φως σε εκ γενετής τυφλό.
- 4) Να αναστήσει κάποιον που ήταν ήδη τέσσερις ημέρες νεκρός.

Στα μάτια των Ιουδαίων ήταν ολοφάνερο ότι ο Ιησούς ο Ναζωραίος είναι ο Μεσσίας.

1 Και ότε επιησιόασαν εις Ιεροσόλυμα και ήλθον εις Βηθφαγή προς το όρος των ελαιών, τότε ο Ιησούς απέστειλε δύο μαθητάς, λέγων προς αυτούς: [Επίσης: Μαρκ. 11/1, Λουκ. 19/29]

2 Υπάγετε εις την κόμην την απέναντι υμών, και ευθύς θέλητε ευρεί όνον δεδεμένην και πωλιάριον μετ' αυτής· λύσατε, και φερέτε μοι.

3 Και εάν τις σας είπη τι, θέλητε ειπεί, ότι ο Κύριος έχει κρίσιαν αυτών· και ευθύς θέλει αποστείλει αυτά.

4 Τούτο δε όλον έγεινε, διά να πληρωθή το ρηθέν διά του προφήτου, λέγοντος,

5 Είπατε προς την θυγατέρα Σιών, Ιδού, ο βασιλεύς σου έρχεται προς σε πραΰς, και καθήμενος επί όνου, και πάβλου υιού υποζυγίου. [Επίσης: Ησ. 62/11, Ζαχ. 9/9, Ιωάν. 12/15]

6 Πορευθέντες δε οι μαθηταί και ποιήσαντες καθώς προσέταξεν αυτούς ο Ιησούς,

7 έφεραν την όνον και το πωλιάριον, και έβαλλον επάνω αυτών τα ιμάτια αυτών και επεκάθισαν αυτόν επάνω αυτών. [Επίσης: Β' Βασ. 9/13, Ιωάν. 12/14]

8 Ο δε περισσότερος όχιλος έστρωσαν τα ιμάτια εαυτών εις την οδόν, άσφλοι δε έκοπτον κλάδους από των δένδρων, και έστρωνον εις την οδόν.

9 Οι δε όχιλοι οι προπορευόμενοι και οι ακολουθούντες έκραζον, λέγοντες· Ωσαννά τω υιώ Δαβίδ· ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου· Ωσαννά εν τοις υψίστοις. [Επίσης: Ψαλμ. 118/25]

10 Και ότε εισήλθεν εις Ιεροσόλυμα, εσείοθη πάσα η πόλις, λέγουσα· Τις είναι ούτος;

11 Οι δε όχιλοι έβλεγον· Ούτος είναι Ιησούς ο προφήτης ο από Ναζαρέτ της Γαλιλαιάς. (Ματθ.21/1-11)

Όπως θα δούμε αργότερα, όλα τα αρνιά το Πάσχα προέρχονταν από την Βηθλεέμ. Ο ίδιος ο αρχιερέας πήγαινε από την Ιερουσαλήμ στην Βηθλεέμ για να βρει ένα τέλειο αρνί, έναν αμνό. Αφού τον επέλεγε, τον έπαιρνε πίσω στην πόλη, μπαίνοντας από την ανατολική πύλη την 10η ημέρα του μηνός Νισσάν (Μάρτιος-Απρίλιος) - τέσσερις ημέρες πριν το Πάσχα.

Καθώς διέσχιζε με τον αμνό την περιοχή του Ναού, ο κόσμος μαζευόταν με κλαδιά φοινίκων στα χέρια για να δοξάσει τον Κύριο. Φώναζαν «Ωσαννά στον αμνό του Θεού που ήρθε για να πάρει τις αμαρτίες μας μακριά» Αυτός ήταν ο λόγος που το πλήθος βρισκόταν στην ανατολική πύλη.

Ο Ιωάννης προσθέτει το εξής:

8 «Διά τούτο και υπήντησεν αυτόν ο όχιλος, διότι ήκουσεν ότι έκαμε το θαύμα τούτο.» (Ιωάν.12/18)

Αναφέρεται στην ανάσταση του Λαζάρου.

Ουσιαστικά έχουμε τον Ιησού, τον Αμνό του Θεού, ο Οποίος είχε δηλωθεί ως ο Μεσσίας από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή και ο Οποίος πάνω σε γαϊδουράκι εισέρχεται από την ανατολική πύλη, πιθανώς πίσω ακριβώς από τον αρχιερέα που έμπαινε, φέρνοντας μαζί του και το αρνί για το Πάσχα. Το αρνί της θυσίας στον Θεό για την γιορτή του Πάσχα έχει επιλεγεί.

Τι φωνάζουν τα πλήθη; «Ωσαννά τω υιώ Δαβίδ». «Υιός του Δαβίδ» είναι ο πιο συνήθης τίτλος που χρησιμοποιείται για τον Μεσσία την εποχή του Χριστού. Η λέξη «Ωσαννά» σημαίνει «σώσε τώρα» και είναι παρμένη από έναν σημαντικό μεσσιανικό Ψαλμό:

25 « Ω Κύριε! σώσον (ωσαννά), δέομαι· ω Κύριε! ευλόδωσον, δέομαι.

26 Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου· σας ευλογήσαμεν εκ του οίκου του Κυρίου» (Ψαλμ.118/25-26).

Ακόμα και η επιλογή του υποζυγίου είναι σημαντική. Την αρχαία εποχή, όταν ένας βασιλιάς πήγαινε σε μία γειτονική χώρα με εχθρικές διαθέσεις, για πόλεμο, τότε ίππευε άλογο. Το βλέπουμε αυτό στην Αποκάλυψη 19/11:

11 «Και είδον τον ουρανόν ανεωγμένον, και ιδού, ίππος λευκός, και ο καθήμενος επ' αυτόν εκαλείτο Πιστός και Αληθινός, και κρίνει και πολεμεί εν δικαιοσύνη.»

υπέρ ημών, ο Χριστός» (Α΄ Κορ. 5/7)

Ας σκεφτούμε εδώ ότι την πρώτη φορά που ο Ιησούς ήρθε στη γη, ήρθε πάνω σε γαϊδουράκι σε αποστολή ειρήνης. Όταν θα επιστρέψει θα ιππεύει σε άλογο για να κάνει πόλεμο ενάντια στα έθνη.

Γιατί εισήλθε συγκεκριμένα ο Ιησούς από την ανατολική πύλη;

- 1) Η ανατολική πύλη βρισκόταν στον δρόμο από την Βηθανία προς την Ιερουσαλήμ. Γνωρίζουμε ότι ο Ιησούς ήταν στην Βηθανία πριν έλθει.
- 2) Ο Ιεζεκιήλ προφήτευσε ότι κάποια μέρα ο Θεός θα εισέλθει στην πόλη από αυτήν την πύλη και έπειτα θα κλείσει για πάντα.

1 «Και με επέστρεψε κατά την οδόν της εξωτέρας πύλης του αγιαστηρίου, της βλεπούσης κατά ανατολάς· και αυτή ήτο κεκλεισμένη.

2 Και είπε Κύριος προς εμέ, Η πύλη αυτή θέλει είσθαι κεκλεισμένη, δεν θέλει ανοιχθή, και άνθρωπος δεν θέλει εισέλθει δι' αυτής· διότι Κύριος ο Θεός του Ισραήλ εισήλθε δι' αυτής, διά τούτο θέλει είσθαι κεκλεισμένη.» (Ιεζ. 44 / 1-2).

Ακόμη και σήμερα η ανατολική πύλη είναι σφραγισμένη και κανείς δεν μπορεί να εισέλθει μέσω αυτής. Υπάρχει ένα μουσουλμανικό νεκροταφείο ακριβώς μπροστά της. Η πύλη θα παραμείνει κλειστή μέχρι την ημέρα που ο Μεσσίας θα επιστρέψει.

Αφού λοιπόν ο αρχιερέας είχε επιλέξει το αρνί της θυσίας και είχε μπει από την ανατολική πύλη, το έδεναν στην είσοδο του ναού για να το ελέγξουν όλοι. Έπρεπε να σιγουρευτούν ότι ήταν άμωμο, αψεγάδιαστο, τέλειο. Αυτό συνεχιζόταν για τέσσερις ημέρες, μέχρι το σούρουπο πριν το Πάσχα.

Ας ανακεφαλαιώσουμε: Ο Ιησούς μπαίνει στην Ιερουσαλήμ την 10η μέρα του μηνός Νισσάν, τέσσερις μέρες πριν το Πάσχα. Έπειτα Τον φέρνουν στον Ναό, όπου Τον εξετάζουν, Τον δοκιμάζουν για μία περίοδο τεσσάρων ημερών. Τον εξετάζουν οι Φαρισαίοι και το Συνέδριο. Τον εξετάζει ο Πόντιος Πιλάτος, Τον αποστέλλει στον Ηρώδη, ο οποίος δεν βρίσκει κάτι να του προσάψει και Τον επιστρέφει στον Πιλάτο.

4 «Και ο Πιλάτος είπε προς τους αρχιερείς και τους όχλους· Ουδέν έγκλημα ευρίσκω εν τω ανθρώπω τούτω.» (Λουκ. 23 / 4)

Επανερχόμενοι τώρα στην εορτή του Πάσχα θα πρέπει να πούμε ότι «Πεσάχ» στα εβραϊκά σημαίνει «πέρασμα», και ο Παύλος το επαναλαμβάνει στην

Α΄ Κορ.5/7 γράφοντας «Διότι το πάσχα ημών εθυσιάσθη υπέρ ημών, ο Χριστός».

Η εορτή του Πάσχα εδόθη στον Μωυσή όταν ήταν ακόμα στην Αίγυπτο. Κάθε εβραϊκή οικογένεια έπρεπε να πάρει ένα αρνί, ένα τέλειο αρνί, και να το σφάξει. Με το αίμα του έπρεπε να βάψουν τους παραστάτες και το ανώφλι της πόρτας του σπιτιού τους. Αυτό ήταν ένα σημάδι για τον άγγελο εξολοθρευτή που θα σκότωνε τους πρωτότοκους να παρακάμψει αυτήν την οικία. Είναι ενδιαφέρον να παρατηρήσουμε ότι το σχήμα του γράμματος που εμφανιζόταν έμοιαζε με το δικό μας «Π». Στο εβραϊκό αλφάβητο ονομάζεται «κετ» και σημαίνει «ζωή». Όπου λοιπόν υπήρχε το σύμβολο της ζωής, το οποίο είχε γραφτεί με το αίμα του αρνιού που είχε θυσιαστεί, ο θάνατος δεν είχε ισχύ.

Παρόλο που η εντολή ήταν να σφαγεί το αρνί δημοσίως, μπροστά σε όλη την κοινότητα, το αίμα του έπρεπε να χρησιμοποιηθεί ατομικά. Γνωρίζουμε ότι ο Ιησούς είναι ο Αμνός του Θεού που θυσιάστηκε άπαξ διαπαντός και το αίμα Του σώζει. Όμως αυτή η θυσία δεν σώζει τους πάντες ανεξαιρέτως. Σώζει αυτούς που δέχονται αυτή την προσφορά, λαμβάνουν αυτό το αίμα και βιάζουν τους παραστάτες της καρδιάς τους.

Όπως αναφέρθηκε στην αρχή, όλα τα αρνιά για το Πάσχα προέρχονταν από συγκεκριμένους αγρούς στην πόλη της Βηθλεέμ, γύρω στα δέκα χιλιόμετρα από την Ιερουσαλήμ. Ας θυμηθούμε ότι τη νύχτα που γεννήθηκε ο Ιησούς τα χαρμόσυνα νέα που έφεραν οι άγγελοι δόθηκαν στους βοσκούς που έβοσκαν τα συγκεκριμένα πρόβατα. «Βηθλεέμ» σημαίνει «οίκος άρτου». Πολλές φορές ο Ιησούς είπε ότι ο ίδιος ήταν ο Άρτος της Ζωής.

35 «Και είπε προς αυτούς ο Ιησούς, Εγώ είμαι ο άρτος της ζωής· όστις έρχεται προς εμέ, δεν θέλει πεινάσει· και όστις πιστεύει εις εμέ, δεν θέλει διψήσει πάποτε.» (Ιωάν.6 / 35) [Επίσης: Ησ.55 / 1, Ιωάν.4 / 14, Ιωάν.7 / 37]

Γνωρίζουμε ότι ο Ιησούς ήταν ο Αμνός του Θεού που θα θυσιαζόταν το Πάσχα. Αλλά ποιος αρχιερέας τον επέλεξε και πότε τον παρουσίασε στον λαό;

29 «Τη επαύριον βλέπει ο Ιωάννης τον Ιησούν ερχόμενον προς αυτόν, και λέγει, Ιδού, ο Αμνός του Θεού, ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου. [Επίσης: Ιωάν.1 / 36, Ησ.53 / 5, Ησ.53 / 7]

30 Ούτος είναι περί ου εγώ είπον, Οπίσω μου έρχεται

«Διότι το πάσχα ημών εθυσιάσθη»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 3

άνηρ, όστις είναι ανώτερός μου, διότι ήτο πρότερός μου.

31 Και εγώ δεν εγνώριζον αυτόν· αληθά διά να φανερωθή εις τον Ισραήλ, διά τούτο ήλθον εγώ βαπτίζων εν τω ύδατι.» (Ιωάν.1/29-31)

Ας υπογραμμίσουμε εδώ ότι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής ήταν απόγονος του Ααρών και από τους δύο γονείς. Ήταν δηλαδή από το αρχιερατικό γένος του Ισραήλ, το οποίο είχε το δικαίωμα και την υποχρέωση να επιλέξει τον αμνό του Πάσχα. Ο ίδιος ο Ιωάννης είχε γεννηθεί το Πάσχα. Οι Ιουδαίοι πίστευαν ότι ο προφήτης Ηλίας θα ερχόταν πριν την εμφάνιση του Μεσσία.

5 «Ιδού, εγώ θέλω αποστείλει προς εσάς Ηλίαν τον προφήτην, πριν έλθη η ημέρα του Κυρίου η μεγάλη και επιφανής» (Μαλ.4/5)

Ο Ιησούς το επιβεβαίωσε λέγοντας:

13 «Διότι πάντες οι προφύται και ο νόμος έως Ιωάνν προεφήτευσαν.

14 Και αν θέλητε να δεχθήτε τούτο, αυτός είναι ο Ηλίας, όστις έμελλε να έλθη.» (Ματθ.11/13-15)

Μετά το τελευταίο δείπνο με τους μαθητές Του, ο Ιησούς πηγαίνει στο όρος των ελαιών, στην Γεθσημανή, που σημαίνει «ελαιοτριβείο», για να προσευχηθεί.

35 «Και προχωρήσας ολίγον, έπεσεν επί της γης, και προσύχετο, να παρέλθη αν ήναι δυνατόν απ' αυτού η ώρα εκείνη, [Επίσης: Λουκ.22/41]

36 Και έλεγεν, Αββά ο Πατήρ, πάντα είναι δυνατά εις σέ· απομάκρυνον απ' εμού το ποτήριον τούτο. Ουχί όμως ό,τι θέλω εγώ, αληθ' ό,τι συ» (Μαρκ.14/35-36)

Αυτό είναι το σημείο από το οποίο ό,τι κι αν αποφασίσει δεν υπάρχει επιστροφή. Όλα βρίσκονται στην κόψη του ξυραφιού. Εάν αποφασίσει να συνεχίσει δεν θα μπορεί να κάνει πια πίσω.

Το «ποτήριον» που αναφέρει στην προσευχή Του έχει να κάνει με το δείπνο πριν από λίγο.

14 «Και ότε ήλθεν η ώρα, εκάθησεν εις την τράπεζαν, και οι δώδεκα απόστολοι μετ' αυτού. [Επίσης: Ματθ.26/20, Μάρκ.14/17]

15 Και είπε προς αυτούς, Ποιή επεθύμησα να φάγω το πάσχα τούτο με σας προτού να πάθω·

16 διότι σας φέγω, ότι δεν θέλω φάγει πλέον εξ αυτού, εωσού εκπληρωθή εν τη βασιλεία του Θεού.

17 Και λαβών το ποτήριον, ευχαρίστησε και είπε, Λάβετε τούτο και διαμοιράσατε εις αληθήλους·

18 διότι σας φέγω, ότι δεν θέλω πεί από του γεννήματος της αμπέλου, εωσού έλθη η βασιλεία του Θεού.

19 Και λαβών άρτον, ευχαριστήσας έκοψε, και έδωκεν εις αυτούς, φέγων, Τούτο είναι το σώμα μου, το υπέρ υμών διδόμενον· τούτο κάμνετε εις την ιδικήν μου ανάμνησιν. [Επίσης: Ματθ.26/26, Μαρκ.14/22, Α' Κορ.11/23]

20 Ωσαύτως και το ποτήριον, αφού εδείπνησαν, φέγων, Τούτο το ποτήριον είναι η καινή διαθήκη εν τω αίματί μου, το υπέρ υμών εκκυνόμενον.» (Λουκ.22/14-20)

Οι περισσότεροι σχολιαστές ποτεύουν ότι το ποτήριον στο οποίο αναφέρεται στην Γεθσημανή είναι ένα ποτήριον πικρίας εξαιτίας του πόνου που έβλεπε μπροστά Του. Υπάρχει όμως και μια άλλη εξήγηση.

Στο πασχαλινό δείπνο έπιναν τέσσερα διαφορετικά ποτήρια. Ονομάζονταν:

- 1) Το Ποτήριον του Αγιασμού
- 2) Το Ποτήριον της Ευχαριστίας (Λουκ.22/17)

17. «Και λαβών το ποτήριον, ευχαρίστησε και είπε, Λάβετε τούτο και διαμοιράσατε εις αληθήλους» (Λουκ.22/17)

- 3) Το Ποτήριον της Εξιλέωσης.

Το τρίτο ονομάζεται το Ποτήριον της Εξιλέωσης. Το έπιναν μετά το δείπνο. Ας δούμε τι λέει ο Λουκάς περί αυτού:

20 «Ωσαύτως και το ποτήριον, αφού εδείπνησαν, φέγων, Τούτο το ποτήριον είναι η καινή διαθήκη εν τω αίματί μου, το υπέρ υμών εκκυνόμενον.» (Λουκ.22/20)

Ο Ιησούς δηλαδή πήρε το Ποτήριον της Εξιλέωσης και δήλωσε ότι από εκείνη τη στιγμή θα είναι το Ποτήριον της Καινής Διαθήκης. Αυτό το ποτήρι γεμάτο οίνου θα συμβολίζει από εδώ και στο εξής την εξιλέωση που έγινε χάριν όλων ημών, χύνοντας το δικό Του αίμα.

- 4) Το Ποτήριον της Αποδοχής

Όταν προσευχήθηκε στην Γεθσημανή και ζήτησε από τον Πατέρα να απομακρύνει αυτό το ποτήριον, για τους Ιουδαίους ήταν το Ποτήριον της Αποδοχής. Το αποδέχτηκε, έχυσε το αίμα Του κι έγινε η εξιλέωση.

Μετά την αγωνία στην Γεθσημανή ο Ιησούς

υπέρ ημών, ο Χριστός» (Α΄ Κορ. 5/7)

συλλαμβάνεται. Ξεκινάει η ανάκρισή Του. Θέλοντας να Τον σκοτώσουν Τον φέρνουν μπροστά στον Πιλάτο ο οποίος ξανά και ξανά Τον βρίσκει αθώο.

Αφού ο επιλεγμένος αμνός είχε ελεγχθεί με πολλή προσοχή και είχε βρεθεί τέλειος, ο υπεύθυνος αυτού του ελέγχου έπλενε τα χέρια του κι έπειτα παρέδιδε το ζώο για να θυσιαστεί.

Ο Ματθαίος, ο Ευαγγελιστής που γράφει συγκεκριμένα για ιουδαϊκό κοινό, αναφέρει την εξής λεπτομέρεια:

20 «Οι δε αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι έπεισαν τους όχλους να ζητήσωσι τον Βαραββάν, τον δε Ιησούν να αποθλέσωσι. [Επίσης: Μαρκ.15 / 11, Λουκ.23/18, Ιωάν.18/40, Πράξ.3/14]

21 Και αποκριθείς ο ηγεμών, είπε προς αυτούς, Τίνα θέλτε από των δύο να σας αποθλώσω; οι δε είπον, Τον Βαραββάν.

22 Λέγει προς αυτούς ο Πιλάτος, Τι θλιπόν να κάμω τον Ιησούν, τον λεγόμενον Χριστόν; Λέγουσι προς αυτόν πάντες, Σταυρωθήτω.

23 Ο δε ηγεμών είπε, Και τι κακόν έπραξεν; Οι δε περισσότερον έκραζον, λέγοντες, Σταυρωθήτω.

24 Και ιδών ο Πιλάτος, ότι ουδέν ωφελεί, αφήλά μάληθον θόρυβος γίνεται, λαβών ύδωρ, ένιψε τας χείρας αυτού έμπροσθεν του όχλου, λέγων, Αθώς είμαι από του αίματος του δικαίου τούτου· υμείς ύψεσθε.» (Ματθ.27/20-24)

Ο Πιλάτος, ο κυβερνήτης και δικαστής, δεν βρίσκει ψόγο στον Ιησού. Δηλώνει ότι είναι άμεμπτος, πλένει τα χέρια του και Τον παραδίδει να θυσιαστεί. Αυτά δεν είναι συμπτώσεις. Αυτά είχαν προειπωθεί.

Σκεφτείτε τους μαθητές και όλους τους ευσεβείς Ιουδαίους πώς ένιωσαν μετά την ανάσταση, όταν άρχισαν να φέρνουν στη θύμησή τους όλες αυτές τις λεπτομέρειες συνειδητοποιώντας ότι όλες οι προφητείες είχαν ξετυλιχθεί μπροστά τους.

Φτάνουμε στη στιγμή της σταύρωσης.

45 «Από δε έκτης ώρας σκότος έγεινεν εφ' όλην την γην έως ώρας εννάτης. [Επίσης: Μαρκ.15/33, Λουκ.23/44]

46 Περί δε την εννάτην ώραν ανεβόησεν ο Ιησούς μετά φωνής μεγάλης, λέγων, “Ηλί, Ηλί, λαμά σαβαχθανί;” τουτέστι, “Θεέ μου, Θεέ μου, διά τι με εγκατέλιπες;” [Επίσης: Ψαλμ.22/1, Εβρ.5/7]

47 Και τινές των εκεί εισώτων, ακούσαντες, έλεγον Ου τον Ηλίαν φωνάζει ούτως.

48 Και ευθύς έδραμεν εις εξ αυτών, και λαβών σπόγγον και γεμίσας όξους, και περιθέσας εις κάλαμον, επόυζεν αυτόν. [Επίσης: Ψαλμ.69/21, Ιωάν.19:29]

49 Οι δε θλιποί έλεγον, Άφες, ας ιδωμεν αν έρχεται ο Ηλίος να σώση αυτόν.

50 Ο δε Ιησούς, πάλην κράξας μετά φωνής μεγάλης, αφήκε το πνεύμα.» (Ματθ.27/45-50)

Γιατί το κείμενο μας δίνει την ώρα του θανάτου του Ιησού με τόση ακρίβεια; Ας θυμηθούμε ξανά ότι ο Ματθαίος γράφει για το εβραϊκό κοινό. Οι Ιουδαίοι γνώριζαν ακριβώς το τι γινόταν και πότε ακριβώς κατά το Πάσχα. Οι απογευματινές θυσίες στον ναό γίνονταν στις 3 μ.μ. Αυτό ίσχυε και για το Πάσχα. Ο αμνός που ο αρχιερέας είχε επιλέξει από την Βηθλεέμ θυσιαζόταν και παρουσιαζόταν στον λαό εκείνη την ώρα.

Το επίσημο τέλος του Πάσχα συνέβαινε, όταν ένας από τους ιερείς ανέβαινε τα σκαλιά που έφερναν στην κορυφή των τειχών της ακρόπολης, όπου ήταν κτισμένος ο Ναός. Στεκόταν στην νοτιοανατολική γωνία και στις 3 μ.μ. φυσούσε τη «σάλπιγγα» - στην πραγματικότητα το κέρας (shofar) - κάποιες φορές. Γιατί συνέβαινε αυτό; Την απάντηση τη βρίσκουμε στην Έξοδο 19/16-19.

16 «Και εν τη ημέρα τη Τρίτη, το πρωϊ, έγειναν βρονταί και αστραπαί, και νεφέλη πυκνή ήτο επί του όρους, και φωνή σάλπιγγος δυνατή σφόδρα· και έτρεμε πας ο λαός ο εν τω στρατοπέδω. [Επίσης: Εβρ.12/18]

17 Τότε εξήγαγεν ο Μωϋσής τον λαόν εκ του στρατοπέδου, εις την συνάντησιν του Θεού· και εισίαθησαν υπό το όρος. [Επίσης: Δευτ.4/10]

18 Το δε όρος Σινά ήτο όλην καπνός· διότι κατέβη ο Κύριος εν πυρί επ' αυτό· ανέβαινε δε ο καπνός αυτού ως καπνός καμίνου, και όλην το όρος εσειετο σφόδρα. [Επίσης: Κριτ.5/4, Ψαλμ.68/8, Ψαλμ.114/4, Αββακ.3/10]

19 Και ότε η φωνή της σάλπιγγος προέβαινεν αυξανόμενη σφόδρα, ο Μωϋσής εβλάθει, και ο Θεός απεκρίνεται προς αυτόν μετά φωνής.» (Έξοδ.19/16-19)

Από αυτά τα εδάφια είχε δημιουργηθεί η αντίληψη ότι η «σάλπιγγα» ήταν συνώνυμη της φωνής του Θεού. Οπότε για αυτούς που την άκουσαν εκείνη την Παρασκευή στις 3 μ.μ. αντιπροσώπευε τη φωνή του Θεού που ανακοίνωνε ότι η θυσία του αμνού είχε συντελεστεί.

Όχι μακριά από εκεί, ο Ιησούς επάνω στον σταυρό

«Διότι το πάσχα ημών εθυσιάσθη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 5

ίσως να την είχε ακούσει. Τι μπορεί να σήμαινε γι' Αυτόν; **Επαναλαμβάνω τι αντιπροσώπευε για τους Ιουδαίους και τι συνέβαινε εκείνη τη στιγμή στον Γολγοθά: Η θυσία είχε ολοκληρωθεί. Η ζωή είχε εξασφαλιστεί. Ο Θεός είχε επιλέξει τον Αρνό Του. Ο Αρνός είχε θυσιαστεί και τώρα ο Θεός Τον παρουσίαζε σε όλη την ανθρωπότητα.**

Αυτός πρέπει να είναι ο λόγος για τον οποίο η Αγία Γραφή αναφέρει ότι ακριβώς στις 3 μ.μ. ο Ιησούς έκραξε «Τετέλεστοι». «Τελείωσε», «Ολοκληρώθηκε».

Ο Ιησούς είχε εκπληρώσει όλα τα προαπαιτούμενα για να είναι το Αρνί του Πάσχα άπαξ διαπαντός, μία φορά και για πάντα δηλαδή. Από εκείνη τη στιγμή και μετά δεν χρειάζονταν άλλες θυσίες αρνιών. Ο Απόστολος Παύλος θα επιβεβαιώσει: «...διότι το πάσχα ημών εθυσιάσθη υπέρ ημών, ο Χριστός» (Α΄ Κορ. 5/7β).

Ας γυρίσουμε 2000 χρόνια πριν τη σταύρωση.

1 «Μετά δε τα πράγματα ταύτα ο Θεός εδοκίμασε τον Αβραάμ, και είπε προς αυτόν, Αβραάμ· ο δε είπεν, Ιδού, εγώ.

2 Και είπε, Λάβε τώρα τον υιόν σου τον μονογενή, τον οποίον αγάπησας, τον Ισαάκ, και ύπαγε εις τον τόπον Μοριά, και πρόσφερε αυτόν εκεί εις ολοκαύτωμα, επί ενός των ορέων, το οποίον θέλω σοι ειπεί» (Γεν.22/1-2)

6 «Και λαβών ο Αβραάμ τα ξύλα της ολοκαυτώσεως, επέθεσεν επί τον Ισαάκ τον υιόν αυτού· και έλαβεν εις την χείρα αυτού το πυρ, και την μάχαιραν, και υπήγον οι δύο ομού.

7 Τότε ελάλησεν ο Ισαάκ προς Αβραάμ τον πατέρα αυτού, και είπε, Πάτερ μου. Ο δε είπεν, Ιδού εγώ, τέκνον μου. Και είπεν ο Ισαάκ, Ιδού το πυρ και τα ξύλα· αηλιά που το πρόβατον διά την ολοκαύτωσιν;

8 Και είπεν ο Αβραάμ, Ο Θεός, τέκνον μου, θέλει προβλέψει εις εαυτόν το πρόβατον διά την ολοκαύτωσιν. Και επορεύοντο οι δύο ομού.» (Γεν. 22/6-8)

10 «και εκτείνας ο Αβραάμ την χείρα αυτού, έλαβε την μάχαιραν διά να σφάξη τον υιόν αυτού.

11 Άγγελος δε Κυρίου εφώνησε προς αυτόν εκ του ουρανού, και είπεν, Αβραάμ, Αβραάμ. Ο δε είπεν, Ιδού εγώ.

12 Και είπε, Μην επιβάλης την χείρα σου επί το παιδάριον, και μη πράξης εις αυτό μηδέν· διότι τώρα εγνώρισα ότι συ φοβείσαι τον Θεόν, επειδή δεν εσηπή-

θης τον υιόν σου τον μονογενή δι' εμέ.

13 Και υψώσας ο Αβραάμ τους οφθαλμούς αυτού, είδε· και ιδού κριός όπισθεν αυτού, κρατούμενος από των κεράτων αυτού εις φυτόν πυκνόκλαδον· και ελθών ο Αβραάμ, έλαβε τον κριόν, και προσέφερεν αυτόν εις ολοκαύτωμα αντί του υιού αυτού.

14 Και εκάλεσεν ο Αβραάμ το όνομα του τόπου εκείνου Ιεοβά-ιρέ· ως λέγεται και την σήμερα, Εν τω όρει ο Κύριος θέλει εμφανισθή.» (Γεν 22/10-14)

Ο ναός και ο Γολγοθάς είναι μέρη πάνω στο όρος Μοριά. Εκεί όπου δύο χιλιετίες πριν ο Αβραάμ είχε κληθεί να θυσιάσει τον Ισαάκ, εκεί σταυρώθηκε ο Ιησούς. Εκεί όπου ο Θεός πρόσφερε ένα αρνί στη θέση του Ισαάκ, εκεί θυσίασε τον Αρνό.

Βλέπετε, οι ραββίνοι θεωρούσαν το παρακάτω εδάφιο «Και είπεν ο Αβραάμ, Ο Θεός, τέκνον μου, θέλει προβλέψει εις εαυτόν το πρόβατον διά την ολοκαύτωσιν.» (Γεν.22/8), ότι αναφερόταν όχι μόνο στο κριάρι που ο Θεός προμήθευσε τον Αβραάμ, αλλά και ως προφητεία για τον Αρνό του Θεού. Έβλεπαν μίαν υπόσχεση, ότι δηλαδή ο Μεσσίας σε εκείνον τον συγκεκριμένο τόπο κάποια μέρα θα θυσιαζόταν για αυτούς.

51 «Και ιδού, το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη εις δύο από άνωθεν έως κάτω· και η γη εσειέσθη, και αι πέτραι εσχίσθησαν» (Ματθ.27/51)

Όταν ένας πατέρας έχανε τον πρωτότοκό του υιό έσκιζε τα ρούχα του. Συνέβαινε τότε, συμβαίνει και τώρα ανάμεσα στους Εβραίους. Η Ιερουσαλήμ εκείνη την Παρασκευή ήταν γεμάτη προσκυνητές. Ο ναός ξεχειλίζε από κόσμο. Οι ιερείς είναι μέσα στα Άγια και τους χωρίζει το καταπέτασμα από τα Άγια των Αγίων.

Καθώς η θυσία τελειώνει, ταυτόχρονα με τον Ιησού που πεθαίνει στον σταυρό πάνω στο όρος Μοριά, το καταπέτασμα σκίζεται από πάνω προς τα κάτω. Ο άνθρωπος μπορεί να το σκίσει από κάτω προς τα πάνω. Ο Θεός ο ίδιος το έκανε. Αναρωτιέται κανείς πόσοι είδαν σε αυτό το γεγονός τον Πατέρα να σκίζει τα ιμάτιά του για τον θάνατο του Υιού Του. Ο συμβολισμός είναι εκεί.

Τα Άγια των Αγίων, όπου μόνο ο αρχιερέας μπορούσε να εισέλθει, έχουν ανοίξει για όλους.

19 «Έχοντες ρλοιπόν, αδελφοί, παρρησίαν να εισέλθωμεν εις τα άγια διά του αίματος του Ιησού, [Επίσης: Ιωάν. 10/9, Ιωάν.14/6, Ρωμ.5/2, Εφ.2/13, Εφ.3/12]

20 διά νέας και ζωής οδού την οποίαν καθιέρωσεν

υπέρ ημών, ο Χριστός» (Α΄ Κορ. 5/7)

εις ημάς διά του καταπειάσματος, τουτέστι της σαρκός αυτού,

21 και έχοντες ιερέα μέγαν επί τον οίκον του Θεού,
22 ας πλησιάζωμεν μετά αληθινής καρδίας εν πληροφορία πίστεως, έχοντες τας καρδίας ημών κεκαθαρμένας από συνειδήσεως πονηράς, και ληλουμένοι το σώμα με ύδωρ καθαρόν» (Εβρ.10/19-22)

Πριν 4000 χρόνια ο Αβραάμ πρόσφερε το κριάρι στη θέση του Ισαάκ. Το αίμα αυτής της θυσίας ήταν αρκετό για να καλύψει έναν νεαρό άνδρα.

Τη νύχτα που περνούσε ο άγγελος εξολοθρευτής, το αίμα του αρνιού ήταν αρκετό για να σώσει μία ολόκληρη οικογένεια.

Αργότερα, το αίμα που χυνόταν την Ημέρα του Εξιλασμού ήταν αρκετό για να καλύψει τις αμαρτίες ενός έθνους.

Πριν 2000 χρόνια χύθηκε το αίμα Αυτού που μπορούσε να καλύψει κάθε αμαρτία. Είπε ο Ιωάννης

ο Βαπτιστής όταν είδε τον Ιησού: «*Ιδού, ο Αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου*». (Ιωάν.1/29).

Πολλά χρόνια αργότερα ο άλλος Ιωάννης, ο μαθητής Του, έγραψε:

7 «*Εάν όμως περιπατούμεν εν τω φωτί καθώς αυτός είναι εν τω φωτί, έχομεν κοινωνίαν μετ' αληθίνων, και το αίμα του Ιησού Χριστού του Υιού αυτού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας*. [Επίσης: Εβρ.9/14, Α΄ Πέτρ.1/19, Αποκ.1/5]

8 *Εάν είπωμεν ότι αμαρτίαν δεν έχομεν, εαυτούς πλανώμεν, και η αλήθεια δεν είναι εν ημίν*. [Επίσης: Α΄ Βασ. 8/46, Β΄ Χρον.6/36, Ιωβ 9/2, Ψαλμ.143/2, Παροιμ.20/9, Εκκλ.7/20]

9 *Εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος, ώστε να συγχωρήση εις ημάς τας αμαρτίας, και καθάριση ημάς από πάσης αδικίας*.» (Α΄ Ιωάν.1/7-9)

Ιάκωβος Α. Νικολόπουλος

«Εάν δεν σε νίψω, δεν έχεις μέρος μετ' εμού» (Ιωάν.13/8)

Ο Πέτρος ήταν ένας άνθρωπος με βρώμικα πόδια, αλλά όχι μόνο αυτό: ήταν και άνθρωπος με πεισματάρικη καρδιά. Την ώρα που ο Χριστός έκανε το γύρο εκείνου του ανωγείου, επικράτησε μια αισθητή σιωπή. Ο ένας απόφευγε το βλέμμα του άλλου, κανένας δεν τολμούσε να συναντήσει τα μάτια του διπλανού του. Τότε η σιωπή διακόπηκε: ακούστηκε μια απότομη φωνή, μεστή από πνιγμένη συγκίνηση. Ήταν η φωνή του Σίμωνα Πέτρου, μια φωνή γεμάτη δυσπιστία: «Οχι τα πόδια μου!» Τότε ακούστηκε η σιγανή, ήρεμη φωνή του Κυρίου: «*Εκείνο, το οποίο Εγώ κάμνω, συ δεν εξέρεις τώρα, θέλεις όμως γνωρίσει μετά ταύτα*». Με μια έκρηξη διαμαρτυρίας ήρθε η απάντηση. Ξέσπασε από τα χείλη του απότομη, εκρηκτική: «Ποτέ!» Μήπως και εσύ λες το ίδιο στον Χριστό σε ό,τι αφορά τη ζωή σου και το θέλημα Του;

Ας ακούσουμε ήσυχα μαζί. Ο Χριστός μιλάει, και φαντάζομαι πως θα μιλούσε ήρεμα, δεν νομίζεις; «*Εάν δεν σε νίψω, δεν έχεις μέρος μετ' εμού*». Φυσικά είσαι Χριστιανός και θα εξακολουθήσεις να είσαι Χριστιανός ακόμα και αν επιμείνεις στην άρνησή σου.

Αλλά σου θυμίζω ότι μπορεί να φτάσεις στο σημείο

να μην έχεις μέρος με τον Χριστό. Νομίζω πως η τραγωδία της Εκκλησίας του Χριστού σήμερα, είναι αυτή η μεγάλη ομάδα πιστών ανδρών και γυναικών που δεν έχουν μέρος με τον Χριστό. Η παλίρροια του έργου του Χριστού κινείται δυναμικά, αθόρυβα, αλλά αυτοί βρίσκονται στα λιμνάζοντα νερά κάποιας μισοξεχασμένης εμπειρίας. Δεν έχουν μέρος με το έργο του ζωντανού Χριστού! Το ζωτικό θέμα που σε αφορά σήμερα, δεν είναι αν είσαι συντηρητικός Χριστιανός ή αν ενδιαφέρεσαι για τις ψυχές καθώς εργάζεσαι για τον Θεό. Το ζωτικό θέμα για σένα και για μένα είναι:

Τι προσωπική κοινωνία έχουμε με τον Χριστό; Αν δεν έχεις προσωπική κοινωνία με τον Χριστό, τίποτ' άλλο δεν έχει αξία. Δεν έχει σημασία πόσο ορθόφρονος είσαι, πόσο ζηλωτής για τα πράγματα του Θεού. Τίποτα απ' αυτά δεν έχει αξία αν ο Χριστός δεν είναι μαζί σου. Θέλω να σε ρωτήσω τώρα: Έχεις μια άρρηκτη προσωπική σχέση με τον Χριστό;

George B. Duncan (1912-1997)
γνωστός ιεροκήρυκας της Σκωτίας
Απόδοση: Τζένιφερ Τζακ

Ας αγοράσει

«...Αβήθα τώρα, όστις έχει βαλάντιον, ας λάβη αυτό μεθ' εαυτού· ομοίως και σακκίον· και όστις δεν έχει, ας πωλήση το ιμάτιον αυτού, και ας αγοράση μάχαιραν» (Λουκ.22/36).

Μερικά ιστορικά γεγονότα, αν και απλούστατα, δυσκολευόμαστε να τα κατανοήσουμε στην πραγματική τους έννοια και διάσταση, διότι ο σημερινός τρόπος ζωής, οι ανάγκες και οι συνήθειες είναι πολύ διαφορετικές από τις εποχές στις οποίες αυτά αναφέρονται. Έχουμε αποξενωθεί από τις κάποτε αναγκαίες δράσεις και συνήθειες. Στη Βίβλο υπάρχουν καταγραφές που, ενώ στις εποχές που αναφέρονται ήταν απλές και αναγκαίες, σήμερα είναι ακαταλαβίστικες, ή και παρερμηνευμένες. Ένα κλασικό παράδειγμα παρερμηνείας είναι ο «ζυγός» που μνημονεύεται στην Καινή Διαθήκη από τον Κύριό μας. Ζυγός ήταν τότε η οριζόντια ράβδος από τα δύο άκρα της οποίας κρέμονταν δύο δοχεία, συνήθως ζερπίλια, μέσα στα οποία έβαζαν διάφορα είδη, για ευκολότερη και γρηγορότερη μεταφορά. Όταν κάποιος σήκωνε στους ώμους του αυτή τη ράβδο έμοιαζε με ζυγό - ζυγαριά. Ο Κύριος λέγοντας «*Άρατε τον ζυγό μου εφ' ημάς*», αυτή τη ράβδο πρέπει να εννοούσε. Και μάλιστα τονίζει πως ο ζυγός του είναι καλός, δηλαδή γερός, λείος, χωρίς ρόζους και καμπούρες, το δε μεταφερόμενο φορτίο ελαφρό. «*Άρατε τον ζυγόν μου εφ' υμάς, και μάθετε απ' εμού· διότι πράος είμαι και ταπεινός την καρδίαν· και θέλτε ευρεί ανάπαισιν εν ταις ψυχαίς ημών. Διότι ο ζυγός μου είναι καλός, και το φορτίον μου ελαφρόν*» (Ματθ.11/29-30). Η λέξη «σύζυγος» επιτείνει αυτή την άποψη καθώς οι δύο γονείς έχουν τον ίδιο ζυγό, σηκώνοντας και οι δύο το βάρος της οικογένειας. Ο ίδιος ο Κύριος σαν Υιός ανθρώπου, πιθανόν να είχε φτιάξει τέτοιους ζυγούς στο ξυλουργείο του Ιωσήφ. Σήμερα λοιπόν, αποξενωθέντες από την τότε τόσο συνηθισμένη δραστηριότητα-εργασία, ερμηνεύουμε τον ζυγό σαν εργαλείο έλξης. Δεν είναι βέβαια φοβερό λάθος, αλλά δεν μας δίνει ζωντανά και ζωηρά την εικόνα που ο Κύριός μας περιγράφει.

Κάτι παρεμφερές γίνεται και με την ερμηνεία που δίνεται στα λόγια του αποστόλου Παύλου. Περιγράφοντας την ταλαιπωρία του σε ναυάγιο, λέγει πως ένα μερόνυχτο ταλαιπωρείτο στον βυθό. Αυτό ερμηνεύεται σαν διαμονή του στον βυθό (πυθμένα) επί ένα ημερονύχτιο ενώ τα πράγματα είναι απλούστατα. Το σημείο στο οποίο ναυάγησε ο απόστολος Παύλος είχε βάθος 15-20 οργιές όπως ακριβώς περιγράφεται στο 27ο κεφάλαιο των Πράξεων, δεν βρισκόταν ο ίδιος ο Παύλος σ' αυτό το βάθος. Αυτό ήταν το «σίγμα» του πλοίου και

όχι η θέση του. Δεν ήξεραν οι τότε ναυτικοί πλάτος και μήκος, ούτε και έβλεπαν κάποια στεριά λόγω της κακοκαιρίας. Το μόνο που ήξεραν ήταν το βάθος της θάλασσας 15-20 οργιές (Πράξ. 27ο κεφ.). Τόσο απλή είναι η ερμηνεία, αλλά για να την καταλάβει κάποιος πρέπει να είναι ναυτικός και μάλιστα της εποχής εκείνης, ή να βρεθεί στη μέση του Ειρηνικού Ωκεανού και να ιδεί πως εκεί που βρίσκεται, ο χάρτης γράφει abyss (άβυσσος). Να γιατί χρειάζεται και επιμένει ο Κύριος στο θέμα της πίστης. Αν δεν μπορούμε να συλλάβουμε τα τόσο απλά και καθημερινά πράγματα, πως θα συλλάβουμε τα αιώνια; Στον Ουρανό, με τη χάρη του Θεού, θα ιδούνε οι πιστοί «*Εκείνα τα οποία οφθαλμός δεν είδε, και ωτίον δεν ήκουσε, και εις καρδίαν ανθρώπου δεν ανέβησαν, τα οποία ο Θεός πτοίμασεν εις τους αγαπόντας αυτόν*» (Α' Κορ.2/9).

Ας προχωρήσουμε και σε κάποια άλλη περίπτωση. Τη βραδιά που παραδινόταν και λίγο πριν συλληφθεί ο Κύριος, ρώτησε τους μαθητές Του: «*...Ότε σας απέστειλα χωρίς βαλάντιον και σακκίου και υποδημάτων, μήπως εσειρήθητε τινός; Οι δε είπον, Ουδενός. Είπε λοιπόν προς αυτούς, Αβήθα τώρα, όστις έχει βαλάντιον, ας λάβη αυτό μεθ' εαυτού· ομοίως και σακκίον· και όστις δεν έχει, ας πωλήση το ιμάτιον αυτού, και ας αγοράση μάχαιραν [...] Οι δε είπον, Κύριε, ιδού εδώ δύο μάχαιρα. Ο δε είπε προς αυτούς, Ικανόν είναι.*» (Λουκ.22/35,36,38).

Την εποχή εκείνη το βαλάντιο, το σακκίο /ταγάρι και το μαχαίρι ήταν αναγκαία.

1^{ον} Το βαλάντιο ήταν και είναι ο αναγκαίος μας σύντροφος όταν βρισκόμαστε έξω από το σπίτι μας.

2^{ον} Το σακκίο /ταγάρι ήταν πάντοτε χρησιμότερο και απαραίτητο. Οι αγρότες, οι ποιμένες, οι εργάτες γης, οι οδοιπόροι και πολλοί άλλοι είχαν πάντα μαζί τους ταγάρι στο οποίο τοποθετούσαν κάποιο δοχείο νερού, το μεσημεριανό φαγητό τους, απαραίτητως κάποιο μαχαίρι και ό,τι άλλο έκριναν αναγκαίο σχετικό με το επάγγελμά τους.

3^{ον} Το μαχαίρι τους ήταν χρησιμότερο, αν όχι αναγκαίο. Με το μαχαίρι έκοβαν το ψωμί τους, καθάριζαν κάποιο φρούτο, κομμάτιαζαν το συνηθισμένο τους τυρί και όποια άλλη τροφή είχε το ταγάρι τους. Ο πατέρας μου ήταν αγρότης και πάντοτε, μα πάντοτε, είχε μαζί του στην εξοχή έναν σουγιά. Όταν πρωτο-μπαρκάρισα, αρχές του 1957, όλοι οι ναύτες είχαμε στη μέση μας κάποιο μαχαίρι με τη θήκη του διότι μας ήταν χρησιμότερο. Οι ίδιοι οι μαθητές βεβαίωσαν τον Κύριο πως είχαν ήδη μαζί τους δύο μαχαίρια. Σίγουρα δεν τα είχαν για επιθετικούς ή αμυντικούς λόγους, απλά τα κουβαλού-

μάχαιραν

σαν κατά συνήθεια και ανάγκη. Όταν λοιπόν ο Κύριος τους είπε να πουλήσουν το ιμάτιό τους και να αγοράσουν μαχαίρι δεν πρέπει να εννοούσε άμυνα ή επίθεση. Αυτό εξάλλου φαίνεται από αυτό που είπε σ' εκείνον που είχε κόψει το αυτί του δούλου του αρχιερέα με μαχαίρι: «*Επίστρεψον την μάχαιράν σου εις τον τόπον αυτής· διότι πάντες όσοι πιάσωσι μάχαιραν, διά μαχαίρας θέλουσιν απολθεσθή*» (Ματθ. 26/52). Ο Ιωάννης στο Ευαγγέλιό του αναφέρει ότι αυτός που έκοψε το αυτί του δούλου του αρχιερέα ήταν ο Πέτρος (Ιωάν.18/10). Στον δε Λουκά (22/50-51) διαβάζουμε ότι ο Κύριος «*επιάσας το ωτίον αυτού, ίάτρυσεν αυτόν*». Δικαιολόγησε ίσως την κίνηση αγανάκτησης του Πέτρου, αλλά την σταμάτησε και την αποκατάστησε.

Καλό λοιπόν θα είναι, να έχουμε υπόψη μας και αυτή την πλευρά της προτροπής του Κυρίου μας, στο «όποιος δεν έχει σακκίο /ταγάρι ας πουλήσει το ιμάτιό του και ας αγοράσει μαχαίρι». Σημειωτέων ότι η λέξη «ιμάτιο» είχε μεν τη γενική έννοια του ενδύματος, αλλά και την ειδική του επανωφοριού, καθώς και της μαντήλας που κάλυπτε το κεφάλι. Πολύ απλά ο Κύριος εκείνο το βράδυ ενημέρωσε τους μαθητές του για τους διωγμούς και το ξεσπίτωμα που έμελλε να έχουν κατά την απουσία του. Έχουμε λόγους να πιστεύουμε πως ο Κύριος δεν συμβούλεψε τους μαθητές του να αγοράσουν μαχαίρι για να κόβουν αυτιά αλλά για τις στοιχειώδεις προσωπικές ανάγκες τους κατά την διάρκεια του διωγμού τους. Βεβαίως αυτά που εμείς λέμε είναι δικές μας σκέψεις και δικά μας συμπεράσματα. Μας βοηθούν όμως ενδυναμώνοντας την πίστη μας στο θέμα της επιφυλακτικότητας και της τόσο συχνής κοσμικής άρνησης. Ας αναπαύεται ο καθένας μας στις απόψεις του, έχοντας υπόψη του πως ο Κύριος όταν είπε να αγοράσουν μαχαίρι οι μαθητές, δεν πρέπει οπωσδήποτε να εννοούσε κόψιμο αυτιών. Στους μαθητές Του είπε: Αν χρειαζόμουν τέτοια βοήθεια θα μου ήταν ευκολότερο να παρακαλέσω τον Πατέρα να μου στείλει λεγεώνες αγγέλων. Αλλά αν θα έκανα αυτό, τότε δεν θα εκπληρωνόταν το σχέδιο του Πατέρα που είναι η σωτηρία σας. Γι' αυτή τη σωτηρία σας ήλθα στον κόσμο (Ματθ.26/53-54).

Ποια καρδιά μπορεί να μείνει ασυγκίνητη σε τούτο το μέγεθος της αγάπης, της οδύνης, του μεγαλείου; Πάντως όχι εσύ που καταλαβαίνεις αυτά τα λόγια. Ο Χριστός σταυρώθηκε για σένα για μένα για τον καθένα μας ατομικά και ξεχωριστά, γιατί ξεχωριστοί είμαστε ο καθένας μας μπροστά Του....

Αλέξανδρος Δαδάος

ΣΚΟΡΠΙΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

I ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Μαρτύριο

*Λες και να βλέπω το αίμα του ακόμα
Το Γολγοθά αργά να πορφυρώνει
Κι ένα βωμό στις ατιμίας το χρώμα
Η θεία Σου πληγή ν' αναστηλώνει**

*Πάνω απ' εκεί το θείο Σου το όμμα
Μια νέα αυγή εξάνοιγε ν' απλώνει
Το πλειό φλεγκό και γαλαζένιο χρώμα
Γι' αυτούς που έβλεπαν τόσο να ματώνει*

*Το μέτωπο εκείνο που στη σκέψη
Του ουρανού το φως είχε κλεισμένο
Και που τον κόσμο ήλθε να ημερέψει*

*Μ' ένα του νου του άσβεστο σημάδι
Και με το αίμα εκείνο τ' αγιασμένο
Τον άνθρωπο ξυπνούσε από τον άδη.*

II ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Νίκη

*Κι ήταν του δούλου άχαρ' η ημέρα
Όταν εσύ εφάνηκες στη γη
Πάθη και μίση εμούγκριζαν ως πέρα
Και κάτι αγνό εγύρευε η ψυχή.*

*Της φευτεριάς οι ήχοι μέσ' στη σφαίρα
Απ' τη δική Σου αντήχησαν φωνή
Και μια φευκή σημαία στον αιθέρα
Υψώθηκε απ' του τάφου τη σιγή.*

*Νίκη απ' τον άδη, φώναζε η ψυχή μας,
Όπου στεφάνι επίλεξε σκληρό
Στο νικητή, στον ελευθερωτή μας*

*Και τώρα στη μετάνοια βυθισμένοι
Που νοιώθουμε στα στήθη ένα Θεό,
Σε μια σημαία ας ζούμε αδελφωμένοι.*

*Ελένη Λάμαρη**

* Αθηναία ρομαντική ποιήτρια (1878-1912). Απ' τις καθημερινές κυρίες της παλιάς Αθήνας, η οποία σπούδασε μουσική και επιδόθηκε στην ποίηση. Ο Κ. Καρυωτάκης της αφιέρωσε ποίημα. Στην επιτύμβια πλάκα της είναι χαραγμένα από τον Στέφ. Μαρτζώκη τα εξής λόγια: «Ποιήτρια και μουσικός. Επέθανε με τους φοικτότερους πόνους στο σώμα και με την μεγαλύτερη γαλήνη στην ψυχή»

Η κοινωνία μεταξύ

Ο Λόγος του Θεού, δεν αφήνει τίποτε στην τύχη. Αποτελεί τον αλάνθαστο οδηγό της ζωής μας για καθετί που μας αφορά. Η κοινωνία μεταξύ των πιστών ανθρώπων, σύμφωνα με την Αγία Γραφή, διέπεται από κάποιες πολύ βασικές αρχές. Η κοινωνία σημαίνει την μετοχή μας σε κάτι κοινό. Άλλες έννοιες της λέξης είναι η συνεργασία, η φιλία και η συνεισφορά.

Με πνευματικούς όρους η κοινωνία μεταξύ των πιστών, σημαίνει την μετοχή τους στην πίστη του Υιού του Θεού, τη συνεργασία τους για την πρόοδο του έργου του Θεού, τη φιλία και τη συνεισφορά τους στο έργο του Θεού είτε με φυσική προσπάθεια, είτε με άλλο τρόπο. Έχουμε κοινωνία εν Χριστώ, η οποία δεν είναι προϊόν συμπάθειας ή αντιπάθειας ούτε αποσκοπεί στην ικανοποίηση συμφερόντων. Η κοινωνία μας βασίζεται σε κοινό σημείο αναφοράς που είναι το πρόσωπο του Κυρίου Ιησού Χριστού. «Μπορούν δύο να περπατήσουν μαζί, αν δεν είναι σύμφωνοι;» (Αμώς 3/3).

Ο Λόγος του Θεού μας αποδεικνύει ότι η κοινωνία μεταξύ των πιστών εν Χριστώ πρέπει να:

α) Είναι επιθυμητή.

«Όπως το ελάφι επιποθεί τα ρυάκια των νερών, έτσι και η ψυχή μου σε επιποθεί Θεέ.» (Ψαλμός 42/1). Επιποθούμε την κοινωνία με τον Θεό και τον εν Χριστώ αδελφό μας. Η πρώτη εκκλησία ήταν «προσκαρτεροῦντες τῇ διδασχῇ τῶν ἀποστόλων καὶ τῇ κοινωνίᾳ, τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καὶ ταῖς προσευχαῖς.» (Πράξεις 2/42).

β) Περιλαμβάνει πάντοτε τον Θεό (τους τρεις της θεότητας που είναι ένα).

«πιστὸς ὁ θεὸς δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ κυρίου ἡμῶν.» (Α' Κορ. 1/9), «ἐν ἐνὶ πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἐν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καὶ πάντες ἐν πνεύμα ἐποτίσθημεν.» (Α' Κορινθίους 12/13), «ὁ ἐωράκαμεν καὶ ἀκηκόαμεν ἀπαγγέλλομεν καὶ ὑμῖν, ἵνα καὶ ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν. καὶ ἡ κοινωνία δὲ ἡ ἡμετέρα μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.» (Α' Ιωάννου 1/3).

γ) Μαρτυρεῖ περί του Υιού.

«Οὐ περὶ τούτων δὲ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ, ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κάγω ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ

ἐν ἡμῖν ᾧσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας.» (Κατὰ Ιωάννη 17/20-21).

δ) Είναι κοινωνία των παθημάτων του Χριστού (υπό την κυριολεκτική έννοια εάν χρειαστεί, αλλά και υπό την έννοια του ότι, γινόμαστε κοινωνοί θείας φύσεως αποφεύγοντας την επιθυμία του κόσμου η οποία προκαλεί φθορές).

«κοινωνοὶ ἐστε τῶν παθημάτων, οὕτως καὶ τῆς παρακλήσεως.» (Β' Κορινθίους 1/7), «Ἀναμνηθήσκεσθε δὲ τὰς πρότερον ἡμέρας, ἐν αἷς φωτισθέντες πολλὴν ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων,» (Εβραίους 10/32), «τοῦ γινῶναι αὐτὸν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν παθημάτων αὐτοῦ, συμμορφιζόμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ,» (Φιλιππησίους 3/10), «ἀλλὰ καθὸ κοινωνεῖτε τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασιν χαίρετε, ἵνα καὶ ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῆς δόξης αὐτοῦ χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι.» (Α' Πέτρου 4/13), «γένησθε θείας κοινωνοὶ φύσεως, ἀποφυγόντες τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἐν ἐπιθυμίᾳ φθορᾶς.» (Β' Πέτρου 1/4).

ε) Είναι κοινωνία που υποτάσσεται στο ευαγγέλιο του Χριστού.

«Εὐχαριστῶ τῷ θεῷ μου.....ἐπὶ τῇ κοινωνίᾳ ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἄχρι τοῦ νῦν» (Φιλιππησίους 1/5), «διὰ τῆς δοκιμῆς τῆς διακονίας ταύτης δοξάζοντες τὸν θεὸν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπλότῃ τῆς κοινωνίας εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς πάντα,» (Β' Κορινθίους 9/13), «πάντα δὲ ποιῶ διὰ τὸ εὐαγγέλιον, ἵνα συγκοινωνὸς αὐτοῦ γένωμαι.» (Α' Κορινθίους 9/23).

στ) Είναι κοινωνία αγίων προς το αγαθό και περπατά πάντα στο φως.

«Τότε, αὐτοὶ που φοβόνταν τὸν Κύριο μιλούσαν ἀναμεταξύ τους· καὶ ὁ Κύριος πρόσεχε, καὶ ἀκούγε· καὶ γράφτηκε βιβλίον ἐνθύμησης μπροστά του, γι' αὐτοὺς που φοβόνταν τὸν Κύριο, καὶ σέβονταν τὸ ὄνομά του.» (Μαλαχίας 3/16).

«ἡ κοινωνία τῆς πίστεώς σου ἐνεργῆς γένηται ἐν ἐπιγνώσει παντὸς ἀγαθοῦ τοῦ ἐν ἡμῖν εἰς Χριστόν.» (Φιλήμονα εδ.6).

«τῆς δὲ εὐποιίας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε, τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ θεός.» (Εβραίους 13/16).

«Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνης καὶ ἀνομίας; ἢ τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;» (Β' Κορινθίους 6/14).

μας εν Χριστώ

« Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι κοινωνίαν ἔχομεν μετ' αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ σκότει περιπατοῦμεν, ψευδόμεθα καὶ οὐ ποιοῦμεν τὴν ἀλήθειαν. ἐὰν δὲ ἐν τῷ φωτὶ περιπατοῦμεν ὡς αὐτός ἐστιν ἐν τῷ φωτὶ, κοινωνίαν ἔχομεν μετ' ἀλλήλων καὶ τὸ αἶμα Ἰησοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας. » (Α' Ἰωάννου 1/6-7).

§) Είναι κοινωνία που αντιτίθεται πλήρως στην κοινωνία των ασεβών.

«μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε,» (Εφεσίους 5:11).

Συνοψίζοντας λοιπόν τα προαναφερθέντα παρατηρούμε πως άλλο πράγμα είναι η απλή κοινωνία και άλλο πράγμα είναι η κοινωνία εν Χριστώ. Η κοινωνία μας εν Χριστώ έχει πρόσωπο αναφοράς τον Κύριό μας και για αυτό είναι επιθυμητή.

Περιλαμβάνει πάντοτε και τους τρεις της θεότητας που είναι εἰς τὸ ἓν και μάλιστα ο Θεός σε κάθε συνάντηση των δικών του πιστών, κρατά σημειώσεις σε βιβλίο ενθύμησης, για την εν γένει ανατροφή τους (σεμνότητα εμφάνισης – σκέψεις – συμπεριφορά – άγιος ή μη τρόπος λατρείας) από τα οποία εξάγει συμπεράσματα για το αν σεβόμαστε το όνομά Του και αν έχουμε φόβο Θεού.

Από την κοινωνία μεταξύ μας ένας μη πιστός πρέπει να καταλαβαίνει Χριστό. Η κοινωνία μεταξύ μας πρέπει και αυτή να είναι εντάξει «ἵνα περιπατήτε εὐσχημόνως πρὸς τοὺς ἕξω» (Α' Θεσσαλονικεῖς 4/12) και «ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ.» (Ρωμαίους 13/13). Επιπλέον, ο Λόγος του Θεού μας υπενθυμίζει ότι «πάντα δὲ εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω.» (Α' Κορινθίους 14/40), και ότι σε ό,τι κάνουμε θα πρέπει να είναι «τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσιν Χριστός.» (Κολοσσαεῖς 3/11). Συνεπώς η κοινωνία μεταξύ μας για να είναι όντως εν Χριστώ, πρέπει να δείχνει Χριστό σε όλα.

Η κοινωνία μεταξύ μας, πρέπει να προάγει την επιθυμία μας να αυξηθούμε στην επίγνωση του Υιού και στην επίγνωση της βουλής και του θελήματος του Θεού στη ζωή μας, αντί να προάγει την ενασχόλησή μας με την φθοροποιό επιθυμία του κόσμου. Επιπρόσθετα η κοινωνία μας εν Χριστώ είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την υποταγή της ομολογίας μας στο Ευαγγέλιο του Χριστού, τη δόκιμη διακονία και την απλότητα της συνεισφοράς μας.

Τέλος, η κοινωνία μεταξύ μας πρέπει πάντοτε να είναι άγια και να μη μας προκαλεί ντροπή ενώπιον του Θεού, ο οποίος είναι παρών σε αυτή. Δεν είναι δυνατόν

να περιλαμβάνει ασεβή και άσεμνη συμπεριφορά (ενδυμασία, εξαλλοσύνες στη λατρεία, χορούς), γιατί αυτά δεν μπορούν να σταθούν με άγιο τρόπο ενώπιον του Θεού και δεν μπορούν να αποδείξουν ότι έχουμε χωριστεί πλήρως από το κοσμικό φρόνημα, το οποίο είναι και η απαίτηση του Κυρίου μας.

«Ἡ χάρις τοῦ κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ θεοῦ καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἁγίου πνεύματος μετὰ πάντων ὑμῶν.» (Β' Κορινθίους 13/13).

Νίκος Ρούσσο

Αιώνιος ενιαυτός

Μα οι προσευχόμενοι και προσκαρτερούντες ξέρουν πως όλα τα έσχατα πρέπει να γίνουν, πως όλα τα προειρημένα πρέπει να συμβούν, γνωρίζουν πως ο λόγος του Αρνίου αληθής και δεν θα αισχυνθεί ποιές ουδείς πιστεύων, όποιος προσμένει την πληήρωση της επαγγελίας Του.

Τώρα άγγελιοι φωτοστεφανωμένοι και λαμπροί στολίζουν τον ναό της ξαστεριάς με βάγια και μυρσίνη και δαφνόκισσα.

Το σύμπαν αγάλληται και δακρύζει σέ κάθε προσοιγή τού πανιοτινού Λόγου.

Οι αιώνες παραμερίζουν ταπεινά για να διαβεί η Νύμφη του Αρνίου.

Όλοι και όλα στο ουράνιο σπάτευμα λαμβάνουν την ορισμένη τους θέση.

Τα θεμέλια και οι σύλαιοι των ουρανών αστράφτουν σέ φάος εκτυφλωτικό

και κάθε στερέωμα το τσιήγει ρίγος συγκίνησης προαιώνιας.

Ο χρόνος ανυπόστατος καταργείται και τα πάντα προεκτείνονται εκοιαιικά

στη δόξα του Πατέρα των φώτων.

Οι γαλαξίες υποπόδιον του Βασιλέως Λόγου!

Ένας αιώνιος ενιαυτός ξημερώνει σαν όνειρο χαράς ακάβλαστο.

Η κορυφαία στιγμή κάθε δημιουργίας πλησιάζει αιωνότητας και ψαλμωδώντας με τις φωνές αμέτρητων άστρων.

Ο βασιλεύς της δικαιοσύνης είναι εδώ!

Ο Λυχνιοφόρος

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΠΡΩΙΝΟ

Από ένα κήρυγμα του *Dietrich Bonhoeffer**

Κάθε καινούργιο πρωινό είναι μια καινούργια αρχή της ζωής μας. Διαρκεί αρκετά για να βρούμε τον Θεό ή να Τον χάσουμε, να διατηρήσουμε την πίστη ή να πέσουμε σε αμαρτία και ντροπή.

Καθώς ο αρχαίος ήλιος ανατέλλει κάθε μέρα, έτσι και το αιώνιο έλεος του Θεού ανανεώνεται κάθε πρωί. Το δώρο που μας κάνει ο Θεός κάθε καινούργιο πρωινό είναι, ότι κάθε πρωί έχουμε τη δυνατότητα, μέσα στη ζωή που ζούμε με πίστη στον Θεό, να αρπάξουμε την πάντα παρούσα πιστότητα του Θεού, για να μπορούμε να κάνουμε κάθε μέρα ένα καινούργιο ξεκίνημα μαζί Του.

Στην Αγία Γραφή τα πρωινά είναι γεμάτα θαύματα. Πολύ νωρίς οι γυναίκες πηγαίνουν στον τάφο για να βρουν ότι ο Ιησούς έχει αναστηθεί. Στο χάραμα οι μαθητές βρίσκουν τον Αναστημένο στη λίμνη Τιβεριάδα (Ιωάν. 21/4).

Οι πρώτες πρωινές στιγμές δεν πρέπει να αφιερωθούν στα σχέδιά μας και στις έννοιες μας, ούτε στον υπερβολικό ζήλο για δουλειά, αλλά ανήκουν στο απελευθερωτικό έλεος του Θεού, στην ευλογημένη παρουσία Του. Προτού φθάσουν στα αυτιά μας οι αμέτρητες φωνές της ημέρας, πρέπει να ακούσουν τη φωνή του Δημιουργού και Λυτρωτή. Ο Θεός έχει προορίσει τη σιωπή της αρχής της ημέρας για τον εαυτό Του. Πρέπει να ανήκει σε Κείνον.

Οφείλουμε να χαρίσουμε μια ώρα του πρωινού μας στην προσευχή, την κατάνυξη και λατρεία προς τον Θεό. Και πράγματι, αυτός δεν είναι χαμένος χρόνος. Πώς αλλιώς να εξοπλιστούμε για να αντιμετωπίσουμε τις υποχρεώσεις, τις ανάγκες και τους πειρασμούς της ημέρας;

Κάθε χριστιανός χρειάζεται αυτή την ήσυχνη ώρα της προσευχής. Είναι σοφό να ξεκινήσουμε την ώρα

Για τον θάνατο, ο Dietrich Bonhoeffer είπε: «Η ύπαρξη του θανάτου μάς αποκαλύπτει ότι ο κόσμος δεν είναι αυτός που θάπρεπε να είναι αληθιά ότι χρειάζεται λύτρωση. Μόνο διά του Χριστού νικάται ο θάνατος».

Επίσης:

«Ο θάνατος είναι κόλαση, νύχτα και παγωμάρα εάν δεν έχει μεταμορφωθεί από την πίστη μας. Αληθιά ακριβώς εδώ βρίσκεται το θαυμαστό, ότι μπορούμε να μεταμορφώσουμε τον θάνατο».

της προσευχής μας με έναν λόγο από τον Θεό. Αυτό θα δώσει στην προσευχή μας περιεχόμενο, ένα γερό θεμέλιο και πεποίθηση. Όταν προσευχόμαστε με βάση τον Λόγο του Θεού, θα ζητήσουμε ακριβώς εκείνα που μας διδάσκει, θα φέρουμε την υπόλοιπη ημέρα μπροστά στον Θεό, θα καθαρίσουμε τις σκέψεις μας και τις αποφάσεις μας, ζητάμε πάνω απ' όλα να έχουμε πλήρη κοινωνία με τον Ιησού Χριστό.

Δεν θα ξεχάσουμε να προσευχόμαστε για τους εαυτούς μας, αλλά έπειτα ανοίγεται μπροστά μας το μεγάλο πεδίο της προσευχής που μεσολαβεί για τους άλλους. Το βλέμμα μας απλώνεται και βλέπει ανθρώπους και καταστάσεις που βρίσκονται κοντά μας ή μακριά μας και επικαλούμαστε τη χάρη του Θεού για όλα και όλους. Δεν θα πρέπει να ξεχάσουμε κανέναν από αυτούς που μας έχουν ζητήσει να προσευχόμαστε για τα θέματά τους.

Τώρα ο Θεός μάς έχει μιλήσει μέσα στη σιωπή της πρωινής ώρας, τώρα είχαμε κοινωνία με Αυτόν αλλά και με ολόκληρη την κοινωνία των πιστών. Δεν θα ξεκινήσουμε λοιπόν τώρα με αισιοδοξία και βεβαιότητα τη δουλειά της ημέρας;

**Επιμέλεια - μετάφραση
Ελεύθερο ΒΗΜΑ**

* Ο Dietrich Bonhoeffer (1906-1945) ήταν Γερμανός ιεροκήρυκας και θεολόγος, ο οποίος φυλακίστηκε το 1943 από τους Ναζί για την αντιστασιακή του δράση εναντίον του ναζιστικού καθεστώτος (είχε, μεταξύ άλλων βοηθήσει Εβραίους να διαφύγουν στην Ελβετία). Εκτελέστηκε με απαγχονισμό το πρωί της 9ης Απριλίου 1945 (λιγότερο από 1 μήνα πριν την παράδοση των Ναζί στους Συμμάχους) στο στρατόπεδο εξόντωσης Flossenbürg, μόλις είχε τελειώσει το τελευταίο του κήρυγμα. Τα τελευταία του λόγια ήταν: «Αυτό είναι το τέλος – για μένα είναι η αρχή της ζωής».

Ξανασχολιάζοντας την επικαιρότητα

Παρακολουθώντας τις παγκόσμιες εξελίξεις, τα μακρινά και γειτονικά γενόμενα, φτάσαμε στο σημείο να μην πιστεύουμε στα αυτιά και στα μάτια μας για το πώς ένας κόσμος σαν τον δικό μας, τόσο προοδευτικός, τόσο ανοιχτός και υπερβολικά ανεκτικός, τόσο παγκόσμιος, τόσο πολιτισμένος, τόσο «ελεύθερος», τόσο τεχνολογικά ανεπτυγμένος, τόσο έξυπνος και τόσο κομपाστικά δυνατός να έχει φτάσει σε τέτοιο παραλογισμό, περνώντας τις ημέρες του στην παραζάλη της φθοράς, της διαρκούς αμφισβήτησης και της εμμονικής προσπάθειας ανατροπής ηθικών αξιών και «αιώνιων νόμων».

Μεταφέρω μερικές σκέψεις από καθημερινή εφημερίδα ευρείας κυκλοφορίας, που πριν καιρό διάβασα, μαζί με τους δικούς μου συλλογισμούς και όλα τα καταθέτω με την ελπίδα να γεννήσουν στον αναγνώστη κάποιες άλλες σκέψεις, να ξυπνήσουν κάποιες επιθυμίες στο να γίνει γνωστό το «γιατί» και το «πώς»:

«Έχουμε χτίσει τα πιο ψηλά κτίρια με τις χαμηλότερες προδιαγραφές. Πλατύτερους δρόμους αλλά στενότερες αντιλήψεις. Ξοδεύουμε πολλά αλλά έχουμε λίγα. Αγοράζουμε περισσά αλλά πόσο λίγα απολαμβάνουμε!

Έχουμε μεγαλύτερα σπίτια αλλά μικρότερες οικογένειες. Πλεόνασμα φαρμάκων αλλά έλλειμμα στην ποιότητα ζωής. Πολλαπλασιάσαμε τα υπάρχοντά μας αλλά μειώσαμε τις αξίες μας. Μιλάμε πολύ αλλά σπάνια αγαπούμε αληθινά και ανυστερόβουλα. Ίσως μάλιστα πιο εύκολα αδιαφορούμε και ίσως – λέω ίσως – μισούμε και ζηλεύουμε. Μιλάμε σαν γενικοί εισαγγελείς, συμβουλεύουμε με επιπολαιότητα, κριτικάρουμε αυτάρεσκα, κρίνουμε χωρίς έλεος, αλλά σπάνια σιωπούμε για να ακούμε τον άλλον. Λες και η πτώση, τα λάθη και η δυστυχία του άλλου θα με υψώσει σε φωτεινές σφαίρες γιατί “εγώ δεν είμαι σαν αυτούς...δεν είμαι σαν...αυτόν τον τελώνη” (Λουκ.18/9-14).

Τι να σκεφτεί κανείς! Προσθέσαμε στη ζωή μας χρόνια αλλά όχι ζωή στα χρόνια μας.

Φτάσαμε στο φεγγάρι, στοχεύουμε τον Άρη, αλλά πόσο δυσκολευόμαστε να διασχίσουμε τον διάδρομο της πολυκατοικίας για να επισκεφτούμε τον γείτονά μας, που τόσα χρόνια μένει στην «διπλανή πόρτα» και που μου είναι κυριολεκτικά άγνωστος. Ναι, κατακτήσαμε το διάστημα αλλά χάσαμε τον διπλανό μας. Η αδιαφορία και το «μη με ενοχλείς» έχουν γίνει σημαία. Έχουμε υψηλότερα εισοδήματα αλλά φτωχότερες ηθικές αξίες. Ζούμε στην εποχή των υψηλών κερδών, αυτό είναι το σημερινό ζητούμενο, αλλά ρηκών ανθρωπίνων σχέσεων. Χτίζουμε πολυτελή και άνετα σπίτια αλλά καταστρέφουμε την οικογένειά μας. Τον διάλογο του ζευγαριού τον έκλειψε η κούραση από τον ξέφρενο ρυθμό και τρέξιμο. Το παραμύθι της γιαγιάς, το χάδι του παππού, το γέλιο του παιδιού τα έδωσε ο μονόλογος της τηλεό-

ρασης και η «ψυχολογική παιδαγώγηση» του internet. Άσε που πλέον όλοι γίναμε δάσκαλοι και ειδήμονες σαν μαθητές σε όποιο μάθημα εμφανίζεται στο “γυαλί”.

Διασπάσαμε το άτομο αλλά όχι τις προκαταλήψεις μας. Μερικές μάλιστα τις πλουτίσαμε και τις αλλάξαμε όνομα. Γεμίσαμε τη βιτρίνα μας αλλά η αποθήκη μας με τα αναγκαία είναι άδεια.»

Σκέφτομαι και συμμερίζομαι με σας. Μήπως πράγματι ζούμε την εποχή που οι «σοφοί» του κόσμου τούτου «*λέγοντας ότι είναι σοφοί εμωράνθησαν*» (Ρωμ.1/22)... «...*και έσκαψαν εις εαυτούς λάκκους, λάκκους συντειρημένους, οίτινες δεν δύνανται να κρατήσωσιν ύδωρ*» (Ιερ. 2/13);

Μήπως είμαστε στην τελική ευθεία, στο τελευταίο εντός του σταδίου χιλιόμετρο όπου, ενώ «...*πορθητοί θέλουσι περιτρέχει και η γνώσις θέλει πηλυθηνθή*» (Δαν.12/4), οι «έσχατες μέρες» δίνουν τρανταχτό το «ποδοβολητό» του ερχομού τους;

Η γνώση! Ναι, η γνώση, αλλά ποια; Αυτή που μου προσφέρουν αμφιλεγόμενες πηγές; Αρρωστημένες διάνοιες; Δοκιμασμένες και αποτυχημένες συνταγές;

Σ’ αυτό το χάος, σ’ αυτή τη σύγχυση και το ανθρώπινο αδιέξοδο, ας σταθώ και με απλότητα, ακέραη καρδιά και βαθιά ευγνωμοσύνη ας αγκαλιάσω τα λόγια του Σωτήρα Χριστού «...*εάν εσείς μείνιτε εν τω λόγω τω εμώ, είσθε αληθώς μαθηταί μου· και θέλιτε γνωρίσει την αληθίαν, και η αληθία θέλει σας ελευθερώσει*» (Ιωάν.8/31,32).

...Ναι, οι «...*συνετοί θέλουσι νοήσει*» (Δαν.12/10). Θέλουσι νοήσει και νοούν από τώρα πως ο κόσμος, οι άνθρωποι που «κατακρατούν την αλήθεια εν αδικία» (Ρωμ.1/18) και συνευδοκούν στην αλαζονική θέση απαξίωσης της αγάπης του Θεού (Ρωμ.1/32), έχουν παραδοθεί σε «ακαθαρσία», «πάθη ατιμίας», «αδόκιμον νουν» και «ασύνετη καρδιά» (Ρωμ. κεφ.1).

Κατανοούν και αυτό που ο απόστολος Παύλος γράφει στον μαθητή του Τιμόθεο, λόγια που μας αφορούν, μια και είναι τόσο ευδιάκριτα στις μέρες μας: Τιμόθεε, «*Γίνωσκε δε τούτο*» και πέστο και στους άλλους και αυτοί ας το πουν ... έως της δικής μας γενιάς... «*ότι εν ταις εσχάταις ημέραις θέλουσιν ελθεί καιροί κακοί· διότι θέλουσιν είσθαι οι άνθρωποι φίλτατοι, φιλάργυροι, αψιζώνες, υπερήφανοι, βλάσφημοι, απειθείς εις τους γονείς, άχαριστοι, ανόσιοι, άσπιλαχνοι, αδιάβλακτοι, συκοφάνται, άσωτοι, άγριοι, αφιλάγαθοι, προδόται, προπετείς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μάληρον παρά φιλήθεοι, έχοντες μεν μορφήν ευσεβείας ηρνημένοι δε την δύναμιν αυτής*» (Β’ Τιμ. 3/1-5).

Μήπως πράγματι πρέπει να σταθώ, να διαβάσω να ακούσω να σκεφτώ...;

Ανδρέας Νικολόπουλος

ΠΡΟΣΘΕΣΗ - ΑΦΑΙΡΕΣΗ

Τον καιρό που το μικρό παιδί αρχίζει να μετρά, μαθαίνει απ' τους γονείς του και τον δάσκαλό του τη σημασία δύο σημείων που δεν αργεί να τα συνηθίσει και μ' αυτά κάνει τους πρώτους λογαριασμούς του.

Το ένα σημείο γίνεται με μια οριζόντια μικρή γραμμή και είναι το σημείο της αφαίρεσης λέγεται δε «πλνν». Το άλλο γίνεται με δύο μικρές γραμμές, η μία κάθετη και η άλλη οριζόντια στη μέση ακριβώς της πρώτης, έτσι που να σχηματίζεται ένας μικρός σταυρός. Το σημείο αυτό είναι της πρόσθεσης και λέγεται «συν».

Τα δύο αυτά σημεία πράγματι βρίσκονται στη βάση των μαθηματικών, γιατί τα άλλα δύο σημεία του πολλαπλασιασμού και της διαίρεσης, αποτελούν μια σύνοψη της πρόσθεσης και αφαίρεσης. Κατά συνέπεια τα δύο αυτά σημεία, το «συν» και το «πλνν», είναι δηλωτικά δύο δυνάμεων που μπορεί να είναι μεγάλες, είτε στη θετική (συν), είτε στην αρνητική (πλνν).

Η ζωή είναι μια αξία ενώπιον της οποίας ο κάθε άνθρωπος, μπορεί να βάλει είτε το σημείο «συν», είτε το σημείο «πλνν». Και τότε η ζωή γίνεται ή θετική ή αρνητική. Για πολλούς ανθρώπους η ζωή αυτή δεν έχει καμία σημασία. Είναι μια άρνηση από την αρχή μέχρι το τέλος. Η ροή, μπορούμε να πούμε, της ζωής τους ακολουθεί μια γραμμή οριζόντια. Δεν επιδιώκουν τίποτε περισσότερο απ' ό,τι μπορεί να τους προσφέρει το παρόν, το τώρα! Οι άνθρωποι αυτοί ζουν, σκέπτονται και κινούνται πάνω σε υλιστικές προδιαγραφές. Αντιμετωπίζουν την ιδέα του Θεού βάζοντας το σημείο «πλνν». Τον έχουν κατηγορηματικά και αποφασιστικά οβήσει από τη ζωή τους, Τον αρνούνται.

Υπάρχει όμως και η κατηγορία των ανθρώπων που βλέπουν τα πράγματα εντελώς διαφορετικά. Βλέπουν τη ζωή από τη θετική πλευρά. Ξέρουν να βλέπουν την ωραία της όψη. Είναι αισιόδοξοι. Έχουν πρόσωπο εύθυμο και ακτινοβόλο. Κάνουν τη ζωή μια πρόσθεση. Δείχνουν σαν να μην συναντούν στη ζωή καμιά απογοήτευση. Ακόμα και οι δοκιμασίες μετατρέπονται σε πλουτισμό και χαρά. Θα λέγαμε – ίσως – ότι είναι θέμα ιδιοσυγκρασίας. Οι πρώτοι γεννήθηκαν κάτω από το σημείο της αφαίρεσης, ενώ οι δεύτεροι κάτω απ' το σημείο της πρόσθεσης.

Δεν χωρά αμφιβολία ότι ο καθένας έχει μέσα του φυσικές προδιαθέσεις. Αλλά γνωρίζουμε, ότι εκείνος που αρνείται τον Θεό, ο ίδιος αποστερεί από τον εαυτό του τα μεγαλύτερα προνόμια που θα μπορούσε ένας άνθρωπος να γνωρίσει.

Η πίστη δημιουργεί επινοητικότητα ενώ η αμφιβολία καταστροφή. Ο άνθρωπος που αρνείται τον Θεό μοιάζει με τους πρωτόπλαστους που κρύφθηκαν – πλανεμένοι από τον Σατάν – πίσω από τα δέντρα, αποστερώντας τα μεγαλύτερα προνόμια που ο Πατέρας Θεός είχε επιφυλάξει για τα δημιουργήματά Του. Μοιάζει σαν το χαμένο

πρόβατο ή τον άσωτο γιο της παραβολής.

Αντίθετα ο πιστός άνθρωπος του Θεού, αντιμετώπιζοντας τις καλές ή κακές περιστάσεις της ζωής του, βάζει το σημείο του Σταυρού. Τοποθετεί τον Σταυρό του Χριστού σε όλες τις συνθήκες και περιστάσεις της ζωής του. Όχι βέβαια τον σταυρό κόσμημα, ή το σταυρό παράσημο ή κάποιον άλλο συμβολικό σταυρό. Αυτοί οι σταυροί δεν φέρνουν κανένα θετικό αποτέλεσμα. Η εσωτερική πνευματική δύναμη της διά πίστεως αποδοχής του έργου του Χριστού, που διοχετεύεται στον μετανοούντα αμαρτωλό, μεταβάλλει ολόκληρη τη ζωή του. «*Διότι τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απορριθής πας ο πιστεύων εις αυτόν, αληθά να έχη ζωήν αιώνιον.*» (Ιωάν. 3/16).

Μέσα στη μεγάλη άρνηση της αμαρτίας ζούσαμε όλοι εμείς, πριν πιστέψουμε και εμπιστευθούμε τη ζωή μας στον Κύριο Ιησού. Αυτό εκφράζεται στο εδάφιο μας με τη λέξη «*απορριθής*». Ο Θεός όμως πρόσθεσε την αγάπη Του, εκεί που υπήρχε άρνηση και απελπισία. Ο Σταυρός του Χριστού είναι η απόδειξη της αγάπης του Θεού για όλους εμάς τους αμαρτωλούς. Αυτό είναι το πιο θετικό που μπορούσε να γίνει. Και εκεί στον Σταυρό διά του Ιησού Χριστού ζωογονείται και αναγεννάται ο κάθε μετανοών αμαρτωλός άνθρωπος.

Ο Θεός μάς δίνει πλούσια τη συγχώρησή Του και μας καθιστά παιδιά Του, «*Όσοι δε εδέχθησαν αυτόν εις αυτούς έδωκεν εξουσίαν να γείνωσι τέκνα Θεού, εις τους πιστεύοντας εις το όνομα αυτού*» (Ιωάν.1/12). Ταυτόχρονα μας πλουτίζει με αιώνιες χάρες και πνευματικές αρετές. Ο Σταυρός είναι το σημείο της αυταπάρνησης και της τέλει θυσίας. Όμως εδώ έγκειται το θαύμα. Κάθε αυταπάρνηση και θυσία που εκτελείται ελεύθερα μετατρέπεται διά του Σταυρού σε πλουτισμό.

Μπροστά λοιπόν στον αριθμό της ζωής μας τι σημείο βάλαμε; Το σημείο «πλνν» της άρνησης, ή τον Σταυρό που την κάνει ευλογημένη και πλούσια; Στην καθημερινότητά μας αντιμετωπίζουμε αγώνες ο καθένας προσωπικά, προβλήματα δυσβάστακτα που προκαλούν αγωνίες, ανησυχίες, δάκρυα και άγχος, την πιο μοντέρνα και σύγχρονη αρρώστια. Μην χάνουμε όμως το θάρρος μας.

Ο Κύριος Ιησούς, ο Σωτήρας μας, μπορεί και μετατρέπει σε θετικό εκείνο που φαίνεται σε μας αρνητικό «*Εξεύρομεν δε ότι πάντα συνεργούσι προς το αγαθόν εις τους αγαπώντας τον Θεόν*» (Ρωμ. 8/28). Με τον Σωτήρα Κύριο μας η ζωή παίρνει μια άλλη όψη και αποκτά αιώνιο πλούτο, χαρά και αισιοδοξία για μας τους ίδιους, για το περιβάλλον μας και για τη μαρτυρία του ονόματός Του. «*Χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε· πάλην θέλω επει, Χαίρετε*» (Φιλ. 4/4).

Δημήτριος Μακράκης
Αίγιο

Μια συνέχεια για τον Κωνσταντίνο Μεταλληνό

Αγαπητοί μου αδελφοί,

Πρώτα σας ευχαριστώ θερμά για την τακτική αποστολή του περιοδικού σας ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ. Είδα ότι το τεύχος Ιανουαρίου - Μαρτίου είναι αφιερωμένο στην επέτειο των 60 χρόνων από την αποδημία στον Κύριο του ιδρυτή των εκκλησιών σας, Κ. Μεταλληνού.

Φυλλομετρώντας το περιοδικό, στη σελ. 9 είδα μια ιστορική φωτογραφία, με τη λεζάντα «*Στην Κατερίνη με αδελφούς (1949)*».

Αυτό έφερε στη μνήμη μου ότι είχα τη χαρά να ακούσω τον Κ.Μ. όταν ήμουν στην πρώτη εφηβεία μου. Ο ποιμένας της Ελληνικής Ευαγγελικής Εκκλησίας Κατερίνης, ο αείμνηστος Άργος Ζωδιάτης, ξεχωριστός άνθρωπος του Θεού, είχε προσκαλέσει τον Κ.Μ. για μερικές έκτακτες συναθροίσεις στην εκκλησία της Κατερίνης.

Αν και πέρασαν πολλές δεκαετίες από τότε, θυμάμαι ένα κήρυγμα του Κ.Μ. για τον προφήτη Ηλία που τον έτρεφαν οι κόρακες. Η περιγραφή του ήταν τόσο παραστατική και η φωνή του βροντερή, ώστε ήταν σαν εκτυλισσόταν μπροστά στα μάτια μας η σκηνή με τον Ηλία και το κοράκι.

Επίσης, όταν το 1950 για τρία χρόνια μέναμε στην Αθήνα, την Κυριακή συχνάζαμε στην Α' Ε.Ε.Ε.

Στις δε βραδινές συνάξεις στην Ελεύθερη Ευαγγελική Εκκλησία, στην οδό Ομήρου στη Ν. Σμύρνη. Τον είχα ακούσει μια φορά και στην εκκλησία σας, που τότε ήταν στην οδό Λυκούργου, στο κέντρο της Αθήνας.

Οι πληροφορίες μου για τον Κ.Μ. είναι περισσότερο από όσα έχω διαβάσει στο βιβλίο του ψυχίατρου Ανανία Καβάκα, για την ιστορία των εκκλησιών σας, καθώς και από το βιβλίο «Έπεσε ο δυνατός» του Γ. Ζερβόπουλου. Επίσης, από διάφορα άρθρα του περιοδικού σας.

Ο Κ.Μ. αναμφίβολα ήταν ένας εκλεκτός άνθρωπος του Θεού. Ήταν ένας πρωτεργάτης που, πραγματικά, έφερε μια επανάσταση στον χώρο των Διαμαρτυρούμενων εκκλησιών στην

πατρίδα μας.

Είναι αξιοπρόσεκτο ότι δεν υπήρξε καρπός κηρύγματος σε Ευαγγελική εκκλησία ή ευαγγελισμού από έναν εργάτη του Ευαγγελίου ή από κάποιον ζηλωτή πιστό. Αντίθετα από τα συνηθισμένα, η επιστροφή του στον Χριστό έγινε απλώς, καθώς διάβαζε την Καινή Διαθήκη για να αλιεύσει επιχειρήματα, με σκοπό να ανασκευάσει λάθη της, επηρεασμένος από αθεϊστικές ιδέες. Διαβάζοντας, όμως, την Κ.Δ., το Άγιο Πνεύμα τού άνοιξε τα μάτια και από διώκτης, όπως ο απόστολος Παύλος, έγινε κήρυκας των Καλών Νέων.

Το άλλο σημαντικό έργο του Κ.Μ ήταν ότι η δυναμική μαρτυρία του οδήγησε στον Χριστό μια πλειάδα ανθρώπων του πνεύματος αλλά και υψηλόβαθμων σε δημόσιες υπηρεσίες. Στην πάροδο των ετών από τη διακονία του ιδρύθηκαν εκκλησίες, κυρίως στα προάστια της Αθήνας, οι οποίες επανδρώθηκαν από χαρισματικούς νέους ανθρώπους, που είχαν γνωρίσει τη σωτηρία του Χριστού από τη διακονία του Κ.Μ.

Ο Κ. Μεταλληνός ήταν ένας γνήσιος άνθρωπος του Θεού και ο Θεός αντάμειψε την πιστότητά του με πλούσια καρποφορία. Ήταν ένας γίγαντας με μεγάλη καρδιά και θερμή αγκαλιά για τους ανθρώπους.

Όσο θυμάμαι, οι νεότεροι εργάτες των εκκλησιών σας τον αποκαλούσαν θείο! Αντάξια στάθηκε στο πλευρό του η σύζυγός του Αλκμήνη, την οποία γνώρισα στην παιδική Κατασκήνωση της Κάντζας, όπου συμμετείχαν παιδιά όλων των Ευαγγελικών εκκλησιών.

Αυτά είναι λίγα λόγια, ως φόρος τιμής, σ' έναν άνθρωπο που άφησε έντονο το αποτύπωμά του στο Ευαγγελικό έργο της πατρίδας μας.

Ευχή μου είναι, ο οραματισμός και ο ζήλος του ανθρώπου αυτού να μεταλαμπαδευτεί και στις γενιές που ακολουθούν.

**Με πολλή αγάπη Χριστού
Γιώργος Κανταρτζής**

ΛΟΓΟΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΚΑΙ

Η ανάπτυξη και εδραίωση της φιλοσοφικής σκέψης καλύπτει περίπου μια χιλιετηρίδα (6^{ος} αι. π.Χ.–5^{ος} αι. μ.Χ.), και καθλώνεται, στη συνέχεια, στους θεολογικούς δογματισμούς και αφορισμούς των μεσαιωνικών εξουσιών (πολιτικών και θρησκευτικών). Μετά τις μεσαιωνικές ανακαμψεις της από επιφανείς εκπροσώπους της Καθολικής εκκλησίας και των Αράβων λογίων, θα εμφανιστεί ανανεωμένη στην περίοδο της Αναγέννησης, θα προχωρήσει στον Διαφωτισμό των νεότερων χρόνων, στη συνέχεια στον ορθολογισμό του ποικιλώνυμου φιλοσοφικού υλισμού και ιδεαλισμού, στον σύγχρονο Υπαρξισμό και θα καταλήξει στον χαστισμό της παγκοσμιοποίησης.

Ένα κύριο χαρακτηριστικό της σήμερα, είναι η θεωρητικοποίηση της ηδονικής βίωσης του πρόσκαιρου και εφήμερου, πράγμα που θυμίζει τον αρχαίο ηδονισμό της σχολής της Κυρήνης του Αρίστιππου.

Ηδονισμός του πρόσκαιρου και σαρκασμός του εξιδανικευμένου αποτελούν τις δύο μορφές έκπτωσης και σχετικοποίησης των αξιών, καθώς και της άρνησης του Απόλυτου.

Η άρνηση όμως του Απόλυτου καθλώνει τον άνθρωπο σε μια μονοδιάστατη πορεία βιολογικού και τεχνοκρατικού χαρακτήρα, ενώ η συνήθεια και ο φορμαλισμός, που συμπλέουν με το ανεξέταστο, συντηρούν μια καθήλωση στην πορεία της ανθρώπινης ύπαρξης που τελεί υπό τους όρους της κοσμικής πραγματικότητας και ευτυχίας μέσω των αντικειμένων.

Αλλά η εξάρτηση της πορείας της προσωπικότητας από τους εξωτερικούς όρους ύπαρξης συνυπάρχει με

μια μορφή εσωτερικών δεσμεύσεων, που η ψυχολογία καλεί συμπλέγματα. Η αίσθηση λοιπόν της πορείας, αλλά και της ελευθερίας της προσωπικότητας, τελεί υπό τριπλή εξάρτηση, δηλαδή από τις εξωτερικές επιβολές επί του Πνεύματος, δεύτερον από την ενδεχόμενη ή όχι αναγνώρισή της από την κοινωνική κοσμικότητα και τρίτον από τις εσωτερικές δεσμεύσεις των συμπλεγμάτων και παθών. Έτσι το πιο μεγάλο φαινόμενο της Ιστορίας παραμένει ο άνθρωπος που μάχεται αλλά δεν μπορεί, εν τούτοις, να καταλάβει πλήρως τον εαυτό του, να αντιληφθεί τον λόγο και το βάθος της πορείας του.

Ο σύγχρονος άνθρωπος, ο «μη ερχόμενος εις εαυτόν», δεν μπορεί να ελέγξει τον κόσμο που γεννήθηκε από την ίδια του τη δραστηριότητα, δεν μπορεί να ελέγξει την τεχνική του, που, εφευρημένη για να τον υπηρετεί, αντίθετα τον μεταποιεί σε δούλο της. Και δεν μπορεί τελικά να δει ότι η εμπειρία του πάνω στη Γη αναδύει δαίμονες που μετασχηματίζονται σε κυρίους του. Ο σύγχρονος άνθρωπος ζει την αίσθηση της δύναμης των ανέμων που διάφοροι μαθητευόμενοι μάγοι εξαπέλυσαν, και που δεν μπορούν να αντιληφθούν την εξέλιξή τους σε παγκόσμια τραγωδία ύπαρξης.

Όλη η προσπάθεια της Πολιτικής συνίσταται στο να ανασύρει «λύσεις» ταχυδακτυλουργικές, προκειμένου και μόνο να λειτουργεί η αγορά, «λύσεις» που έντεχνα προβάλλονται στα τηλεοπτικά προσκήνια ενώ παραμένει άγνωστη η σκοτεινή πλευρά των αντιανθρώπινων παρασκηνίων. Με δυσκολία αναζητάει την ποίηση, τον λόγο, τον φιλοσοφικό στοχασμό όταν οι σιριαλικές συνέχειες της τηλεοπτικής παρακμής και οι ατέρμονες συγχυτικές «συζητήσεις» των επαϊόντων, καλύπτουν τα προγράμματα, ενώ είναι σπάνιο το φαινόμενο της σιωπής και του σοβαρού στοχασμού ανθρώπων «εις εαυτόν ελθόντων».

Η αμαρτία, το άγχος, η απελπισία, η προοπτική του θανάτου, όλα αυτά αντικείμενα όχι μόνο μιας μεταφυσικής σκέψης αλλά κύρια της οντικής σχέσης απέναντι στο Απόλυτο, απέναντι στον Θεό, απλά βιώνονται χωρίς να εμβιώνονται σε μορφή εκζήτησης αυτής της σχέσης και πορείας προς αυτήν. Η σύγχρονη μαζικοποιημένη κοινωνία του καταναλωτισμού τείνει να απογυμνώνει τον άνθρωπο από κάθε πνευματικό έρμα, όταν απαξιώνει την Αξία και την υποκαθιστά με τις οικονομικές αξίες, δηλαδή καταξιώνει την αγοραστική δύναμη, και αποκόπτει τον άνθρωπο από κάθε μεταφυσική εκζήτηση. Οι πολιτικές ηγεσίες έμμεσα ενστερνίζονται τον Μακιαβέλλι σαν πρότυπο και οι ποικιλώνυμες μάζες αναισθητούν μέσα στην καταναλωτική απάθεια

Σαν θαρθείς...

*Σαν θαρθείς να με πάρεις μαζί Σου
 βλαρνευτέ μου Κύριε Ιησού,
 ένα ολόλαμπρο τ' ουρανού μεσημέρι
 το κρατιό Σου το χέρι
 θα με αποσπάσει από τη γη,
 και στις ουράνιες κι ασύβληπτες δόξας Σου
 τον πανάγιο θρόνο,
 βασιλιά θα με φέρει.
 Ω Κύριε Ιησού,
 δεν έχω τίποτ' άβηλο να Σου πω·
 Σ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ!*

Νικόλαος Μπαρδούτσος

«ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ ΔΕ ΕΛΘΩΝ»

που τις συνέχει, ενώ η παγκόσμια τάξη εξελίσσεται σε αστυνομευόμενη αναρχία. Τελικά τελεσιουργείται μια υποσυνείδητη τάση αποδοχής του ότι η ανθρωπότητα πλησιάζει προς μια φρικτή έκρηξη του τέλους της Ιστορίας, σαν επισφράγιση της εσωτερικής μας κρίσης, κρίσης ηθικής, δηλαδή ψυχής, συνείδησης και βούλησης, που επισκοπίζει τον προορισμό μας και μας ωθεί στην έσχατη απελπισία.

Και η σύγχρονη ηλεκτρονική – κακώς καλούμενη – επανάσταση, αποβαίνει καταστρεπτική (όπως και η προηγούμενη βιομηχανική) στα χέρια του ηθικά ανεργάτιστου ανθρώπου ακριβώς γιατί δεν έχει κάποιο δεσμό με την ανθρωπιστική, πολλώ δε μάλλον με την περί Θεού ιδέα. Τουλάχιστον οι προηγούμενες πολιτικοκοινωνικές επαναστάσεις (Γαλλική, Ρωσική) είχαν σαν επίκεντρό τους, με όλα τα εξτρεμιστικά και αιματηρά συμπαρελκόμενά τους, τον ανθρωπισμό, ενώ η σημερινή ηλεκτρονική «επανάσταση» της πληροφορικής σφετερίζεται τον τίτλο γιατί απλά οδηγεί σε κενότητα ζωής και σε πνευματικό χάος και τελικά στον υπαρξιακό κυνισμό. Όμως, το εσωτερικό πνευματικό ένστικτο επίμονα πιέζει την ανθρώπινη ψυχή στο να επανεύρει τη χαμένη της πορεία μέσω κάποιων οραματισμών ελπίδας για το μέλλον.

Με το «εις εαυτόν δε ελθών» ο άνθρωπος με τέτοιες πίεςεις οδηγείται προς τα «ένδον», προς την αυτοσυνειδητοποίηση μιας έντιμης αυτοσκοπησης, σε αντίθεση με τον παγκοσμιοποιημένο τεχνοκρατικό τύπο ανθρώ-

που που ωθείται μονοδιάστατα προς τα «έξω», αναλίσκεται σε εξωτερικά επιτεύγματα, σε ποσότητες και όχι σε ποιότητες, ενώ σύγχρονα – βαθμιαία και ασυνείδητα – κατεδαφίζει κάθε καθιερωμένη πίστη και αξία και αυτοκατευθύνεται, ανοδήγητος και απληροφόρητος προς την έσχατη βαρβαρότητα της Ιστορίας.

Στον έντιμο αυτοθεωρούμενο άνθρωπο του πνεύματος, η πιεστική δύναμη των συναισθημάτων, η ασφυξία των πόνων και οι οριακές καταστάσεις της καθημερινότητας (αρρώστια, γερατειά, θάνατος), μπορούν να φέρουν στη συνειδητοποίηση της χρονικότητας και τις προσκαιρότητάς μας. Η χρονικότητα συναρτάται με τη φθαρτότητα και οι δυο μαζί οδηγούν στο αίσθημα της ματαιότητας. Αλλά όμως, αυτή η συνειδητοποίηση μπορεί να προστατεύσει την αξιοπρέπεια του προσώπου, **γιατί όσο πιο πολύ νιώθουμε την τραγικότητα του πεπερασμένου τόσο βαθύτερα επιθυμούμε να είμαστε άχρονοι, δηλαδή να επανεύρουμε τον αιώνιο δρόμο προς το σπίτι του Ουράνιου Πατέρα.**

Πέτρος Γιαννακάκος

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- 1) Μάρτιν Μπούμερ: «Η Κρίση και η έκφρασή της», περιοδικό «ΕΥΘΥΝΗ», Ιανουάριος 1980.
- 2) Κ. Τσιρόπουλου: «Καλειδοσκόπιο του Χρόνου», περιοδικό «ΕΥΘΥΝΗ» 1981.
- 3) Ι.Μ. Παναγιωτόπουλου: «Ο σύγχρονος άνθρωπος», εκδ. των Φίλων, Αθήνα 1995.

Της Amy Carmichael*

Διάβαζα την ιστορία μιας Άγγλο-ρωσίδας. Ο άνδρας της, ένας καλός, γενναίος γιατρός είχε εκτελεσθεί από το Κομμουνιστικό καθεστώς. Εργάστηκε σκληρά για να εκπαιδεύσει τα δυο παιδιά της. Υπέφερε πολύ, αλλά ποτέ δεν έδινε πολλή σημασία σ' αυτό. Πάντα μιλούσε για τα προβλήματα των άλλων.

Μας διηγείται μια ιστορία: το Σάββατο μιάς Μεγάλης Βδομάδας, δυο Χριστιανές γυναίκες έπρεπε να ανακριθούν από τους Κομμουνιστές στη φυλακή. Οι φύλακες τις έφεραν, και καθώς περπατούσαν στους υγρούς, μισοσκότεινους, ατέλειωτους διαδρόμους, η νεότερη από τις δύο θυμήθηκε ποια μέρα ήταν, και πριν μπορέσουν να τη σταματήσουν, ξαφνικά φώναξε με χαρούμενη, άφοβη φωνή, «Χριστός ανέστη!» Από τις κλειδωμένες πόρτες στις δυο πλευρές του σκοτει-

νού διαδρόμου, ήρθαν οι πνιχτές απαντήσεις των φυλακισμένων, «Αληθώς ανέστη!» Η νεαρή κοπέλα κλείστηκε σε απομόνωση ύστερα απ' αυτό. Ίσως αργότερα εκτελέστηκε, κανένας δεν ξέρει. Αλλά σίγουρα το θάρρος της έφερε ενθάρρυνση σε άλλους: διότι, «*Τις θέλει μας χωρίσει από της αγάπης του Χριστού,*» (Ρωμ.8/34) και ο «*Χριστός ο αποθανών, μάψηλον δε και ανασιάς, όσους και είναι εν τη δεξιά του Θεού, όσους και μεσιτεύει υπέρ ημών;*» (Ρωμ.8/34)».

Επιμέλεια - απόδοση
Τζένιφερ Τζακ

* Την ιστορία της διακονίας της Amy Carmichael στην Ινδία μπορείτε να τη διαβάσετε στο τεύχος 81 του Ελεύθερου ΒΗΜΑΤΟΣ

Η Ελλάδα στην κα

«Κολλημένη» στην καρέκλα παραμένει η πλειονότητα των Ελλήνων. Σχεδόν οκτώ στους δέκα δεν γυμνάζονται, ούτε αθλούνται, ενώ το 53% δηλώνει ότι ούτε καν έχει κάποια μέτρια σωματική δραστηριότητα, όπως το να κάνει ποδήλατο ή να ασχολείται με την κηπουρική. Αρκετοί Έλληνες περνούν τουλάχιστον 8,5 ώρες ημερησίως καθιστοί.

Αυτά είναι ορισμένα από τα συμπεράσματα έρευνας του Ευρωβαρόμετρου για τη συχνότητα άσκησης ή συμμετοχής σε αθλήματα των πολιτών στην Ε.Ε., οι υπεύθυνοι της οποίας τονίζουν ότι παρά την όλο και πιο έντονη σημασία που δίνεται πλέον στην προαγωγή της σωματικής δραστηριότητας στα κράτη-μέλη της Ε.Ε., τα ποσοστά της απουσίας άσκησης και της καθιστικής ζωής μεταξύ των Ευρωπαίων αλλά και των Ελλήνων πολιτών παραμένουν ανησυχητικά υψηλά.

Το σώμα μας πλάστηκε με θαυμάσιο και φοβερό τρόπο (Ψαλμός 139/14). Το σώμα μας έχει εκπληκτικές δυνατότητες. Η μύτη μας έχει την ικανότητα να θυμάται 50.000 διαφορετικά αρώματα. Οι γευστικοί μας κάλυκες αντικαθίστανται κάθε 10 ημέρες. Υπάρχουν 161,000 αιμοφόρα αγγεία σε ένα ενήλικο ανθρώπινο σώμα. Τα αυτιά και η μύτη μας δεν σταματούν ποτέ να μεγαλώνουν. Ο ανθρώπινος εγκέφαλος παράγει αρκετό ηλεκτρισμό για να τροφοδοτήσει έναν λαμπτήρα. Τα ανθρώπινα οστά είναι ισχυρότερα από το ατσάλι, αν και αποτελούνται από 31 τοις εκατό νερό. Το ανθρώπινο μάτι μπορεί να διακρίνει περίπου 10 εκατομμύρια διαφορετικά χρώματα. Αν ξετυλιχτεί, το DNA σε όλα τα κύτταρα του σώματός μας θα εκτείνεται σε πάνω από 10 δισεκατομμύρια χιλιόμετρα. Ο εγκέφαλός μας χρησιμοποιεί το 20 τοις εκατό του συνολικού οξυγόνου και του αίματος του σώματος μας. Κατά τη διάρκεια μιας ζωής, η μακροπρόθεσμη μνήμη του εγκεφάλου μας μπορεί να χωρέσει έως και δισεκατομμύρια ξεχωριστά κομμάτια πληροφοριών. Η καρδιά μας αντλεί σχεδόν 1,5 εκατομμύρια βαρέλια αίματος κατά τη διάρκεια της ζωής μας που είναι αρκετά για να γεμίσουν 200 βαγόνια τρένων. Όταν κάνουμε ένα βήμα, χρησιμοποιούμε έως και 200 μύες. Τέλος, υπάρχουν πάνω από 650 ονομασμένοι σκελετικοί μύες στο ανθρώπινο σώμα.

Το σώμα μας αποτελεί μία καταπληκτική και μοναδική δημιουργία. Φτιάχτηκε από τον Θεό και

ανήκει στον Θεό. Για αυτό πρέπει να το φροντίζουμε, ώστε ο Θεός να το χρησιμοποιεί για τη δόξα Του. Ο Απόστολος Παύλος μάλιστα αναφέρει ότι το σώμα μας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος. «*Οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς θεοῦ ἐστε καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;*» (Α΄ Κορ. 3/16).

Ο Θεός θέλει να μην παραμελούμε τα σώματά μας. Όταν ασχολούμαστε με τη διατροφή, τη συντήρηση, την αγωγή, τη θεραπεία και νοσηλεία του σώματος, διακονούμε τον ναό του Θεού. Ο κόσμος μας λέει ότι η άσκηση είναι κυρίως ένα εργαλείο για τη ματαιοδοξία μας και για να ζήσουμε περισσότερο. Ο Θεός όμως, καλεί τα παιδιά Του να είναι αξιόπιστοι και καλοί διαχειριστές των σωμάτων που Εκείνος μας έχει χαρίσει. Τιμούμε τον Δημιουργό μας όταν φροντίζουμε το σώμα που μας έχει χαρίσει μέσω της άσκησης και της κατανάλωσης θρεπτικών τροφών.

Ο Ιησούς Χριστός «*...ἔδωκεν εαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, διὰ να μας λυτρώση ἀπὸ πάσης ἀνομίας καὶ να μας καθάρισι εἰς εαυτὸν λαὸν ἐκλεκτὸν, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων*» (Τίτος 2/14). Η άσκηση και η φυσική υγεία μάς επιτρέπουν να παράγουμε πιο πολλά έργα τα οποία μπορούν να δουν οι άνθρωποι γύρω μας για να δοξάσουν τον Πατέρα μας που είναι στους ουρανοὺς (Ματθαῖος 5/16). Όσο πιο υγιείς είμαστε, τόσο περισσότερα πράγματα μπορούμε να κάνουμε για τον Θεό.

Εφόσον δεν υπάρχει λοιπόν κάποιος υγειονομικός περιορισμός, μπορούμε για παράδειγμα να περπατάμε, προκειμένου να ανεβάζουμε τον καρδιακό μας ρυθμό και να λαμβάνουμε άφθονη ποσότητα καθαρού αέρα. Οι ειδικοί αναφέρουν ότι δέκα χιλιάδες βήματα την ημέρα είναι η «συνταγή» για τη διατήρηση ή και τη βελτίωση της σωματικής υγείας. Η φυσική δραστηριότητα αποτελεί έναν σημαντικό παράγοντα υγείας και στα οφέλη της περιλαμβάνονται από τον ελαττωμένο κίνδυνο καρδιαγγειακής νόσου και ορισμένων τύπων καρκίνου, όπως μαστού, προστάτη και παχέος εντέρου, έως την πρόληψη της παχυσαρκίας, τον μειωμένο κίνδυνο κατάθλιψης, τα χαμηλότερα επίπεδα άγχους και την καλύτερη ποιότητα ύπνου. Μόνο σε ό,τι αφορά την πρόληψη του καρκίνου, τα διαθέσιμα επιδημιολογικά δεδομένα υποδεικνύουν ότι η συχνή σωματική δραστηριότητα και οι σωστές διατροφικές συνήθειες μπορούν να αποτρέψουν το 40% όλων των κακοηθειών. Η άσκηση πρέπει να

ρέκλα αναστενάζει

είναι τακτική, συστηματική και όχι περιστασιακή, ώστε να εξασφαλιστούν οι μοναδικές ευεργετικές επιδράσεις που έχει σχεδόν σε όλους τους ιστούς του ανθρώπινου σώματος και να διασφαλιστεί η φυσιολογική λειτουργία του οργανισμού.

Καλούμαστε να πίνουμε αρκετό νερό για να εξουδετερώσουμε τις τοξίνες, να διώξουμε τα απόβλητα από το σώμα μας και να ενυδατώσουμε τα κύτταρα του δέρματός μας. Όταν πίνουμε 7-8 ποτήρια νερό ημερησίως έχουμε μεγαλύτερη ενέργεια, αυξημένη παραγωγή νέων κυττάρων, καλύτερη υγεία του λεμφικού συστήματος, μεγαλύτερη απώλεια βάρους, αποτελεσματικότερο καθαρισμό του παχέος εντέρου και μεγαλύτερη ανθεκτικότητα σε ασθένειες. Τα ωμά φρούτα όπως το καρπούζι ή τα λαχανικά όπως το αγγούρι αποτελούν εξαιρετικές πηγές καθαρού νερού.

Η ανάπαυσή μας που αποτελεί και μία από τις δέκα εντολές είναι σημαντική για το σώμα μας, καθώς η έλλειψη ξεκούρασης βλάπτει την υγεία μας. Απόλαυσε καθημερινά την παρουσία Του. Αναπαύσου στην αγάπη Του και εμπιστεύσου τη στοργική κυριαρχία και καλοσύνη Του.

Καλούμαστε να ελέγχουμε και τις διατροφικές

μας συνήθειες και να επιδεικνύουμε εγκράτεια και στο φαγητό. Εξάλλου, η εγκράτεια αποτελεί και καρπό του Αγίου Πνεύματος (Γαλ.5/22). Διαβάζουμε στις Παροιμίες: *«μη είσαι ανάμεσα σε κρασοπότες, ανάμεσα σε άσωτους κρεατοφάγους.»* (Παροιμίες 23/20) και *«και βάλε μαχαίρι στον λαιμό σου, αν είσαι αδηφάγος»* (Παροιμίες 23/2).

Ας μην ξεχνάμε πως και το καλό φαγητό είναι δώρο του Θεού. Ας το απολαμβάνουμε δοξάζοντας τον Θεό που μας παρέχει όλα όσα χρειαζόμαστε για τη ζωή και την ευσεβή διαγωγή μας. *«Το να τρώει κάθε άνθρωπος, και να πίνει, και να απολαμβάνει καλό από ολόκληρο τον μόχθο του, είναι χάρισμα του Θεού»* (Εκκλησιαστής 3/13). Καλούμαστε ακόμη και να τρώμε ή πίνουμε προς δόξαν του Θεού (Α΄ Κορ.10/31). Τέλος, ο Απόστολος Παύλος μας προτρέπει να μην υποκύπτουμε στις αμαρτωλές επιθυμίες του σώματος μας. Για αυτό και αναφέρει: *«ούτε να παριστάνετε τα μέλη σας όπλα αδικίας στην αμαρτία· αλλά, να παραστήσετε τον εαυτό σας στον Θεό ως ζωντανούς μέσα από τους νεκρούς, και τα μέλη σας όπλα δικαιοσύνης στον Θεό»* (Ρωμαίους 6/13).

Τάσος Μαρκουλιδάκης

ΛΗΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ
ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ (<http://www.lexispan.eu>)

G941 ΒΑΣΤΑΖΩ

1. **Βαστάζω.** Βλ. Ματθ. 3:11, Ματθ. 20:12, Ρωμ. 15:1, Γαλ. 5:10, Γαλ. 6:2, Γαλ. 6:5, Αποκ. 17:7.
2. (μτφ) Επαινώ, τιμώ, υψώνω, κάποιον. «*ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοί ἐστιν οὗτος τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν*» Πραξ. 9:15, διότι είναι σκεύος εκλογῆς μου αυτός, **για να τιμήσει** το όνομα μου ενώπιον των εθνών.
3. Σηκώνω, λαμβάνω, πιάνω: «*Ἐβάστασαν οὖν πάλιν λίθους οἱ Ἰουδαῖοι*» Ιωαν. 10:31, **Ἐπιασαν** λουπόν πάλι πέτρες οι Ιουδαίοι.
4. **Παίρνω** μαζί μου: (1) «*μὴ βαστάζετε βαλλάντιον*» Λουκ. 10:4, **Μη παίρνετε** [μαζί σας] πορτοφόλι. (2) «*εἰ σὺ ἐβάστασας αὐτόν*» Ιωαν. 20:15, **Εάν** εσύ τον πήρες.
5. Υπομένω, υποφέρω. Βλ. Αποκ. 2:2, Αποκ. 2:3.
6. Αρπάζω, παίρνω, αφαιρώ. «*καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν*» Ιωαν. 12:6, και **ἐπαίρνε** αυτά που έβαζαν.
7. Μετακομίζω κάτι, μεταφέρω, κουβαλώ. «*καὶ τις ἀνὴρ χολὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων ἐβαστάζετο. ὃν ἐτίθουν καθ' ἡμέραν πρὸς τὴν θύραν*» Πραξ. 3:2, Υπήρχε κάποιος άνδρας που [επειδή] ήταν χολός από την κοιλιά της μάνας του **μεταφέρονταν** κάθε μέρα και τον τοποθετούσαν κοντά στην θύρα.
8. **Μετακινώ**, μεταφέρω κάτι. «*καὶ ἐβάσταζεν ἐν ἰσχύϊ*» Κριτ. 16:30, Και **μετακίνησε** με δύναμη [τις δυο κολώνες].
9. **Κουβαλώ.** «*καὶ βαστάζοντες βαστάσατε αὐτῇ*» Ρουθ 2:16, **Υποχρεωτικά να κουβαλάτε** για αυτήν. Σχόλιο: Η φράση είναι εβραϊκός ιδιοματισμός*.
10. **Σηκώνω:** (1) «*καὶ τὰς νόσους ἐβάστασεν*» Ματθ. 8:17, και **σήκωσε** τις νόσους μας. (2) «*οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν*» Λουκ. 7:14, αυτοί που το **σήκωναν** στάθηκαν. (3) «*ὅστις οὐ βαστάζει τὸν σταυρὸν ἑαυτοῦ*» Λουκ. 14:27, όποιος δεν **σηκώνει** τον δικό του σταυρό. (4) «*καὶ βαστάζων τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἐξῆλθεν*» Ιωαν. 19:17, και **σηκώνοντας** τον σταυρό του εξήλθε.
11. **Τηρώ, εκτελώ.** «*οὔτε ἡμεῖς ἰσχύσαμεν βαστάσαι;*» Πραξ. 15:10, ούτε εμεῖς μπορέσαμε **να τηρήσουμε;**
12. **Κρατώ**, μεταφέρω: (1) «*καὶ ἀπαντήσῃ ὑμῖν ἄνθρωπος κεράμιον ὕδατος βαστάζων*» Μαρκ. 14:13, και θα σας συναντήσει [ένας] άνθρωπος που **κρατάει** [μία] στάμνα με νερό. Δες και Λουκ. 22:10. (2) «*βαστάζεσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν*» Πραξ. 21:35, οι στρατιώτες τον **κρατούσαν** [καλά].
13. **Συγκρατώ** κάτι στον νου μου. «*ἀλλ' οὐ δύνασθε βαστάζειν ἄρτι*» Ιωαν. 16:12, αλλά δεν μπορείτε **να τα συγκρατήσετε** τώρα.
14. (για δένδρο) **Συγκρατώ** τα κλαδιά. «*οὐ σὺ τὴν ρίζαν βαστάζεις, ἀλλ' ἡ ρίζα σέ*» Ρωμ. 11:18, δεν **συγκρατεῖς** εσύ την ρίζα, αλλά η ρίζα εσένα.
15. (για σημάδια) **Βαστάζω** και μεταφορικά **έχω επάνω στο σώμα μου.** Βλ. Γαλ. 6:17.
16. Τηρώ, εκτελώ, και μεταφορικά **δέχομαι.** «*ὃ ἐὰν ἐπιθῆς ἐπ' ἐμέ, βαστάσω*» 2Βασ. 18:14, όποιο [φόρο] μου επιβάλεις, **θα τον δεχτώ.**
17. (για κοιλιά) **Βαστάζω**, **κυφορώ.** «*μακαρία ἡ κοιλία ἢ βαστάσασά σε*» Λουκ. 11:27, Μακάρια [είναι] η κοιλιά που σε **βάσταζε.**
18. (**Β ά μ β α ς**) με τ α φ ρ ά ζ ε ι : (ΠΔ) «*ἐκάμφθη*» Κριτ. 16:30, ή αποδίδει διαφορετικά (Ρούθ 2:16, Ρούθ 2:16), ή δεν μεταφράζει (2Βασ. 18:14). (ΚΔ) «*Ἐπίασαν*», «*ὑποφέρει*», «*ὑποφέρειης*», «*ὑπέφερεις*» ή δεν μεταφράζει. Ματθ. 3:11, Ματθ. 8:17, Ματθ. 20:12, Μαρκ. 14:13, Λουκ. 7:14, Λουκ. 10:4, Λουκ. 11:27, Λουκ. 14:27, Λουκ. 22:10, Ιωαν. 10:31, Ιωαν. 12:6, Ιωαν. 16:12, Ιωαν. 19:17, Ιωαν. 20:15, Πραξ. 3:2, Πραξ. 9:15, Πραξ. 15:10, Πραξ. 21:35, Ρωμ. 11:18, Ρωμ. 15:1, Γαλ. 5:10, Γαλ. 6:2, Γαλ. 6:5, Γαλ. 6:17, Αποκ. 2:2, Αποκ. 2:3, Αποκ. 17:7.
19. **ΕΤΥΜΟΛ.:** Αβέβαιης προέλευσης. Ίσως εκ του «*βάσις*» [G939](#).
20. **ΜτΛ:** Ρήμα.
21. **Σημείωση.** *Η χρήση δύο ίδιων ρημάτων όπως στο Ρουθ 2:16 «*βαστάζοντες βαστάζατε*», ή ενός ουσιαστικού και ενός ρήματος με συγγενική σχέση (βλ. Δευτ. 15:8 «*δάνειον δανειεῖς*»), είναι εβραϊκός ιδιοματισμός και μεταφέρθηκε από το εβραϊκό κείμενο στην μετάφραση των 70μήκοντα. Αυτό που θέλει να τονιστεί με την έκφραση αυτή είναι η υποχρεωτική εκτέλεση του σημαινομένου, το οποίο δηλώνεται με το «*υποχρεωτικά, οπωσδήποτε, εξάπαντος*».

No 2
**Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ**

(7η έκδοση)

Doreen Irvine

(Μετάφραση: Σπύρος Φίλος)

Μια σύγχρονη, συγκλονιστική ιστορία. Ο Αποκρυφισμός, που στο βιβλίο τούτο ξεσκεπάζεται, δεν είναι μια αθώα εκζήτηση γνώσης ή ικανοποίηση περιέργειας σε καμιά του μορφή. Κρύβει φοβερές παγίδες για τον άνθρωπο. Τον κάνει υποχείριο ξένων, σκοτεινών δυνάμεων του άορατου πονηρού πνευματικού κόσμου. Το πολύ ενδιαφέρον και διαφωτιστικό τούτο βιβλίο - που συναρπάζει - φανερώνει τις τρομερές παγίδες, δείχνοντας ταυτόχρονα και την υπέροχη δύναμη απελευθέρωσης από τον ζωντανό Χριστό.

(Σελίδες 208)

2

28

No 28
Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

(3η έκδοση)

Andrew Murray

(Μετάφραση: Γιάννης Γρίζος)

Κάτι που έλειπε στον χώρο της Χριστιανικής βιβλιογραφίας. Καθοριστικό για τη ζωή του ανθρώπου του Θεού. Εξηγεί και δείχνει τα αίτια της πνευματικής φτώχειας, προσφέρει το κλειδί για μια ζωή συνεχούς αναζωπύρωσης, με πρακτικές λύσεις. Ρωτήστε όσους το διάβασαν.

(Σελίδες 144)

Το «**Ελεύθερο ΒΗΜΑ**» ευχαριστεί όλους τους αδελφούς και αδελφές, καθώς και εκείνες τις Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες του εσωτερικού και εξωτερικού, που έχουν συνεισφέρει οικονομικά για τις ανάγκες του περιοδικού μέχρι σήμερα.

Επίσης, γνωστοποιεί σε εκκλησίες και φίλους που επιθυμούν να λαμβάνουν το «**Ελεύθερο ΒΗΜΑ**» ότι μπορούν να το ζητήσουν στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

giannisgrizos@yahoo.com ή στη διεύθυνση:

Ιωάννης Γρίζος, Παπαδιαμαντοπούλου 168, Τ.Κ. 15773, Ζωγράφου

ΔΗΜΙΟΥΡΓΕ ΜΟΥ

*«Και είδεν ο Θεός πάντα όσα εποίησε'
και ιδού, ήσαν καλά λίαν»*

(Γεν. 1/31)

*Όλη η πλάση υμνεί
το όνομά Σου Θεέ μου
Δημιουργέ μου,
σε βλέπω παντού στα ύψη, στα βάθη
ναι, σ' όλα τα πλάτη.*

*Με πλούσια χρώματα
και τα αρώματα
όλα τα φλούλουδα μιλούν
και ευωδία σκορπούν
Εσένα μαρτυρούν
ναι, σε δοξολογούν.*

Σωφρονία Ντεμίρη